

๑

ยักษ์ตัวสีฟ้าที่ออกมาจากตะเกียงทองเหลืองยิ้มร่าอยู่เหนือปราสาทซึ่งสร้างด้วยสถาปัตยกรรมแบบอินเดีย ช่างๆ มีชายหนุ่มหน้าคมแบบแขกนั่งอยู่บนพรมวิเศษ เขาโอบเอวคอดกั้วของสาวน้อยซึ่งนั่งก้มหน้าแยมยิ้มอย่างเอียงอาย

ไม่มีใครไม่รู้จักพวกเขา...อาละดิน เจ้าหญิงจัสมิน และยักษ์จินีในตะเกียงวิเศษ ทั้งสามเป็นขวัญใจของผู้คนทั่วโลก แต่ไม่ใช่สำหรับเธอ แม้จะมีชื่อว่า 'มะลิ' อันเป็นความหมายเดียวกับ 'จัสมิน' ก็ตาม

มะลิมองปฏิทินประจำเดือนกุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นภาพจากการ์ตูนของวอลต์ดิสนีย์ เรื่อง 'อาละดินกับตะเกียงวิเศษ' ปฏิทินนี้เป็นของขวัญซึ่งพลั้งใจ หลานชายวัยเก้าขวบจับฉลากได้ในวันปีใหม่ที่โรงเรียน เด็กชายไม่ได้ปลาบปลื้มการ์ตูนซึ่งเขาบอกว่าเป็นของขวัญหญิง จึงไม่สนใจนำปฏิทินตั้งโต๊ะนี้มาใช้ มันวางอยู่ในตู้เก็บของซึ่งไม่มีใครใส่ใจ มะลิจึงขอมาใช้เพราะต้องการปฏิทินเพื่อจดเรื่องเฉพาะกิจเรื่องหนึ่งอยู่พอดี

หญิงสาวมองช่องสี่เหลี่ยมซึ่งแบ่งตามวันต่างๆ ในเดือนกุมภาพันธ์

มันถูกกากบาทด้วยปากกาสีส้มตั้งแต่วันที่ ๑ ไปจนถึงวันที่ ๘ เธอขบ
ริมฝีปาก ไล่สายตาไปยังวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ซึ่งยังคงเป็นช่องสี่เหลี่ยม
ว่างเปล่า หญิงสาวแค่นยิ้ม ก่อนจะขีดเครื่องหมายกากบาทลงไป

เข้าวันที่ ๙ ของเดือนนี้แล้ว แต่นับได้ว่าเป็นวันที่ ๑๔ ที่ไม่มี...‘เขา’

มะลิถอนหายใจ เบือนหน้าไปทางกระจกเงาเหนือโต๊ะเครื่องแป้ง ภาพ
ที่มองตอบมายังคงเป็นหญิงสาววัยยี่สิบแปดปีคนเดิม ซึ่งรวบผมมวย
หลวมๆ เปิดให้เห็นหนังหน้ารูปไข่ ผิวขาวอมชมพูตามธรรมชาติ ปรายจาก
เครื่องสำอาง เว้นเสียวก็แต่ครีมกันแดด เธอสวมเสื้อกล้ามรัดรูปสำหรับ
ออกกำลังกาย เผยให้เห็นไหล่ลาดมน และต้นแขนซึ่งมีมัดกล้ามเนื้อสวยงาม
สมกับเป็นครูสอนโยคะ

หญิงสาวสบตาตนเองในกระจก มันเป็นเรื่องที่โดดเด่นที่สุดบนใบหน้า
วันนี้ดวงตาวาววับดูเด็กกลับบวมช้ำอย่างคนที่ผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก
แม้กระทั่งแวตาก็แห้งผาก ไร้ชีวิตชีวา

การจากไปของทัศนสรพราภความสุขไปจากชีวิตของเธอ เขาโยน...
หรือจะพูดให้ชัดกว่านั้นก็คือ เขาถีบเธอลงสู่ขุมนรก ให้ต้องทนทุกข์ทรมาน
ตั้งตายทั้งเป็น เธอไม่รู้ว่าในชาตินี้จะพบความสุขอีกหรือไม่

หรือว่าเป็นคำสาปของผู้หญิงในตระกูล ไม่มีใครสมหวังในความ
รัก เริ่มกันตั้งแต่ยายและมารดาผู้ล่วงลับ พวกท่านถูกผู้ชายอันเป็นที่รักทิ้ง
ไปหาหญิงอื่น ปล่อยให้แม่ลูกดูแลกันเองตามยถากรรม แล้วกันกรา พี่สาว
คนโตก็รับคำสาปนั้นเป็นคนต่อมา เธอกลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว ทั้งที่คิด
ว่าเลือกสามีอย่างระมัดระวังที่สุดแล้วก็ตาม ขณะที่เดหลี พี่คนรอง ก็ต้อง
ยกเลิกการแต่งงานก่อนงานมงคลสมรสไม่กี่สัปดาห์ เพราะจับได้ว่าคู่นั้น
นอกใจ

มะลิหวั่นเกรงคำสาปอาถรรพ์ประจำตระกูลมาตลอด แต่เธอก็ยัง
ปลอบใจตนเองว่าผู้ชายที่ตนรักเคยเป็นเพื่อนร่วมคณะในมหาวิทยาลัย
ความเป็นเพื่อนน่าจะสำคัญเพียงพอที่จะทำให้ทัศนสรพราภไม่หักหลังตน

แต่มันเกิดขึ้นจนได้!

เมื่อเธอคิดมาถึงตรงนี้ น้ำตาก็เริ่มหยาดไหล มะลิสูดหายใจลึกยาว เพื่อสงบสติอารมณ์ เธอใช้หลังมือปาดน้ำตาเมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้น ตามด้วยเสียงตะโกนของหลานชาย

“น้ำมะลิ แม่ให้มาบอกว่าเจ็ดโมงจะครึ่งแล้วครับ”

“จ๊ะ น้ำจะรีบไปเดี๋ยวนี้แหละ”

เสียงหลานชายวิ่งตึกๆ หายไปแล้ว มะลิถอนหายใจ...ถึงเวลาต้องออกไปพบผู้คนที่แล้วสินะ ทั้งที่เธอไม่มีแก๊จจะเจอใคร

หญิงสาวดิ่งกระดาษหิซซุมาซับน้ำตา หยิบแว่นกันแดดมาสวมปกปิดผิวใต้ดวงตาซึ่งเป็นรอยคล้ำอย่างคนนอนไม่หลับ เธอสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองในกระจกครั้งสุดท้าย คำว่าเสื้อแจ็กเกตบางๆ มาคลุมทับเสื้อกล้ามกับกางเกงเลกกิงแนบเนื้อ แล้วเดินเนือๆ ไปหยิบกระเป๋าใส่เสื้อโยคะคู่ใจ ก่อนจะออกไปจากห้อง

เสียงสุนัขเห่าทักหาดังขึ้นทันทีที่หญิงสาวลงบันไดไปถึงชั้นล่าง สุนัขพันธุ์ชิวาว่าสีขาวแต่มีสีน้ำตาลอ่อนวิ่งกระดิกหางเข้ามาหา

“ซู...เจียบๆ ลี อาละดิน”

มะลิกินน้ำช้ำเตะริมฝีปากพลางหันซ้ายแลขวาอย่างระแวงระวัง มันหาได้หยุดเห่าไม่ เธอจึงรีบเขย่งปลายเท้าวิ่งผ่านห้องนั่งเล่น ภาวนาว่าอย่าได้เจอพี่สาวคนใด เนื่องจากยังไม่พร้อมเผชิญหน้า แม้จะรู้ว่าทั้งสองคงสังเกตเห็นความผิดปกติของตนมาตลอดหลายวัน

“มะลิ!”

เสียงเข้มๆ ทำให้เธอสะดุ้ง ครั้นมะลิหันไปจึงเห็นกันเกราซึ่งผูกผ้ากันเปื้อน เดินออกมาจากห้องครัว

“ตื่นสายอีกแล้วเธอมะ ถึงได้ไม่ลงมากินข้าวเช้า”

ดวงตาเข้มงวดของผู้เป็นที่เพ่งมองมาอย่างพิลึกพิลเกียรติ มะลิหลบตาจู้บ ฝืนยิ้มร่าเริง

“เมื่อคืนมะนอนตึกไปหน่อยอะ คงกินอะไรไม่ทันแล้ว ไปก่อนนะอะ”
พูดจบหญิงสาวก็รีบพุ่งตัวออกนอกห้อง ทว่าพี่สาวกลับดึงกระเป๋า
ใส่เสื้อโยคะไว้

“เดี๋ยวก่อน!”

“พี่กัน...มะรีบ” มะลิบอกเสียงอ่อย เสมอไปทางอื่นเมื่อพี่สาวเดินมา
ใกล้

“พี่รู้ แต่มะลิมะระตึกน้ำ เอ้า! เอาไป จะได้ไม่ต้องไปซื้อน้ำให้เปลือง
ตังค์”

“ขอบคุณอะ”

มะลียิ้มแหย่ รับกระตึกน้ำมาถือไว้ จ้องมองพี่สาวผ่านแว่นตาดำอยู่
ชั่วอึดใจ ดวงตาซึ่งสบตบมาเต็มไปด้วยความหวังใยเหมือนที่เป็นมาเสมอ
มีเรื่องราวมากมายที่เธออยากบอกพี่สาวผู้ทำหน้าที่เสมือนมารดาคนที่สอง
นับตั้งแต่แม่ของพวกเธอล่วงลับไป...

“เป็นอะไร เธอไม่รีบแล้วรีง เดี๋ยวก็นไปสอนไม่ทันหรือ” แม่คำพูด
จะเข้มงวด แต่แวตตาและน้ำเสียงของกันเกรากลับอ่อนลง

“เอ่อ...อะ งั้นมะไปนะอะ”

กันเกราพยักหน้า ตบ่าน้องสาวเบาๆ ความอบอุ่นถ่ายทอดมาจาก
สัมผัสของพี่สาวจนน้ำตาของมะลิตานจะเอ่อคลอขึ้นมาอีกครั้ง เธอพิมพ์
กล่าวลา ตัดใจหันหลัง เดินออกไปจากตัวบ้าน รู้ดีว่ากันเกรายังมองมา

ข้างนอกบ้าน มะลิตหยุดชะงักเมื่อเห็นพี่สาวคนรองยืนพึ่งรถคล้ายจะ
รออยู่ เดหลีสวมชุดทำงานซึ่งเป็นแพนต์สูทสีดำกับรองเท้าส้นสูงสาม
นิ้ว แต่งหน้าอย่างประณีตทุกกระเบียดนิ้ว ดงงาม แต่เข้มงวดสมกับเป็น
เจ้าแม่แห่งฝ่ายบุคคลของบริษัทชื่อดัง

หากกันเกราเปรียบเสมือนมารดาคนที่สอง เดหลีก็คือมารดาคนที่
สามผู้เข้มงวดไม่แพ้กัน ทั้งยังเป็นไม้เบื่อไม้เมากับทัตสรวงมาตลอดจนเกือบ
วางมวยกันหลายครั้ง มะลิจึงไม่กล้าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พี่สาวฟัง เธอรู้ว่า

ทุกคนต้องตำหนิตศสรวง ซึ่งเธอก็โง่งมพอที่จะรักเขาต่อไป และไม่ยอมให้ใครมองชายหนุ่มว่าเป็นคนไม่ดี

“ซึ้นรลธิ พี่ไปส่ง” เดหลีหรีตามองมาประหนึ่งจะให้เห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ ภายใต้วันทากันแดด

“ไม่เป็นไรหรอกพี่หลี มะเดินไปเองได้ แค່สวนใกล้ๆ บ้านเอง” มะลิ แสร้งก้มหน้าก้มตามองกระตักน้ำ

“ก็เพราะใกล้นี้แหละ พี่ถึงจะไปส่ง”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ”

“ไม่เป็นไร หรือไม่ยอมไป” คิ้วเรียวของพี่สาวขมวดมุ่น แหวตา แสดงความน้อยใจ

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ...”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นราวกับระฆังจากสรวงสวรรค์มาช่วยชีวิต มะลิ รีบหยิบโทรศัพท์ที่ออกมาดู

“อู๊ย! เอ๊ะเอ๋โทร. มา ไม่รู้เรื่องงานรีเปล่า มะขอรับสายก่อนนะคะ เจอกันคืนนี้ค่ะ”

หญิงสาวละล้าละลักบอกพี่สาวซึ่งมองตอบมาอย่างรู้ทัน เธอกดรับ โทรศัพท์พร้อมกับสาวเท้าออกไปให้พ้นจากประตูรั้ว

“ฮัลโหล”

“เหมม! ยายชะนีก้านยาว ฉันคิดว่าต้องรอไปถึงชาติหน้าซะแล้วนะยะ กว่าหล่อนจะจกโทรศัพท์ขึ้นมาคุยกับฉัน”

เสียงหัวเราะสะบัดสะบั้งของอภีร์ภักษ์ดังมาจากปลายสาย เขาเป็น ทั้งเพื่อนสนิทและเพื่อนร่วมงานซึ่งสอนโยคะอยู่ในสตูดิโอเดียวกัน และเป็น คนเดียวที่เรียกเธอด้วยสมญานามนี้ ไม่ใช่เพราะมะลิตัวสูง แต่เธอเป็นคน รูปร่างบาง แขนขายาว ถ้าเธอไม่มีกล้ามเนื้อก็จะดูเก้งก้าง

“ฉันอยู่กับพี่หลีนะ ขอโทษที” หญิงสาวเดินไปตามพุดพาทาในซอย เล็กๆ อันร่มรื่นด้วยต้นไม้

“งั้นก็แล้วไป ใ้อัจฉนก็กลัวว่าเธอถูกไอ้ทซ์เทแล้วเลยตรอมใจจนคิดสั้นไปผูกคอตายใต้ต้นผักชี ว่าแต่ที่เธอบอกพวกพี่ๆ รียัง ฮี”

“ยังเลย ฉันไม่รู้จะเริ่มยังไงดี” มะลิพูดเสียงอ่อย เธอหยุดยืนตรงหน้าปากซอย หันซ้ายขวามองถนนจนแน่ใจว่าไม่มีรถผ่านมา จึงข้ามถนนไปอีกฝั่งหนึ่งซึ่งเป็นสวนสาธารณะของหมู่บ้าน

“อู๊ย! มันจะยากอะไร หล่อนก็แค่บอกพวกพี่เขาไปว่า ไอ้ทซ์สรรว บ่วงรทนั่นมันทิ้งมะไปหาชะนีตัวอื่นแล้วละอะ ก็เท่านั้นเอง”

“ทซ์ไม่ได้มีคนอื่น”

“มันมีซัวร์ ไม่ม่่วนี่ม ฉันเพิ่งรู้เมื่อเช้านี้แหละ”

น้ำเสียงมั่นใจของเพื่อนรักทำให้หัวใจของมะลิกระตุกวาบ มือที่ถือโทรศัพท์สั่นสะท้าน

“ไม่จริง...”

“จริงค่ะเพื่อน ชาวทอสชิปกระพือกันให้แซ่ดเลยจ้า ไอ้ทซ์เพิ่งควงชะนีปริศนาไปดินเนอร์ใต้แสงจันทร์บนดาดฟ้าโรงแรมหรู” เขาบอกชื่อโรงแรมดังระดับหกดาว “ฉันกำลังสืบอยู่ว่าอีนังนั่นมันเป็นใคร เธอรอหน่อยแล้วกัน แต่ไม่ว่ามันจะเป็นใคร นี่ก็แสดงให้เห็นว่าเธอไม่ได้ทำอะไรผิด แล้วก็ไม่ได้ต่ำกว่ามาตรฐาน มอก. ทำเหวที่ไอ้ทซ์มันเอามาอ้างด้วย มันนั่นแหละสตรอร์เบอร์แฮล อีพี อีห่านจิก อีเรด มีคนใหม่เองก็บอกมาตรงๆ ลิวะ มาตาว่าเพื่อนฉันต่ำกว่ามาตรฐานของมันได้ยังไง ฤย! อีเรดหลงทาง ลืมกำพืด”

หัวใจของมะลิเขย่าไหว เธอยกมือขึ้นปิดปากกันเสียงละอื่นไม่ให้หลุดรอดออกมาต่อหน้าผู้คนที่เดินขวักไขว่อยู่หน้าสวนสาธารณะ ดวงตาหลังแว่นกันแดดฉายขึ้นจนหญิงสาวต้องกะพริบตาไล่น้ำตาที่รีนขึ้นมามากออกไปเสียงสุดน้ำมูกพุดพิดดังประสานกับเสียงรถยนต์ซึ่งแล่นผ่านไปมาคันแล้วคันเล่า

“เฮ้ย...! ไหวมัยเธอ นี่เธออยู่ไหนฮียายก้านยาว” น้ำเสียงของเพื่อนรัก

รื้อนรณ

“สวนข้างบ้าน” มะลิสูดน้ำมูก พยายามควบคุมเสียงสุดความสามารถไม่ให้สั่นเครือ

“ว้าย ตายแล้ว! ฉันลืมไปเลยว่าเธอมีสอนตอนเช้านี้...ขอโทษๆ ฉันจะตบปาก ทำโทษตัวเองนะ”

“ไม่ต้องหรอก ฉันไม่เป็นไร ขอบใจเธอมากกว่าที่มาบอกข่าว” หญิงสาวได้ยินเสียงแหบแห้งของตนเอง

“ถึงอย่างนั้นฉันก็รู้สึกผิดนะ เราจะส่งพลังงานดีๆ ให้นักเรียนได้ยังไง ถ้าใจไม่พร้อม”

ใช่...เขาพูดถูก พลังงานบวกและลบเป็นเรื่องสำคัญสำหรับโยคะ มะลิกลั่นสะอื้น

“อ๊วย เธอยังร้องให้อยู่ใช่ไหมเนี่ย ฉันขอโทษ ถ้าทำได้ฉันจะวาร์ปไปหาเดี๋ยวนี้เลย”

“ขอบใจ ฉันไม่เป็นไรจริงๆ เธอช่วยฉันมาเยอะแล้ว เรื่องนี้ฉันต้องทำใจให้ได้เอง แต่ตอนนี้ฉันต้องไปสอนแล้วละ สายแล้วอ๊ะอ๊ะ”

“โอเคๆ ลู๊ๆ นะยายมะ วันนี้เธอเริ่มคลาสด้วยการให้นักเรียนทำปรารถนายามะก่อน หายใจเข้าๆ ออกๆ ไปสักพัก แล้วเธอก็ต้องทำด้วย จะได้สงบสติอารมณ์สักนิด ฉันไม่กวนแล้ว ไว้เจอกันที่สตูดิโอ ฉันจะรอกินข้าวไปจกส้มตำกัน มื้อนี้ฉันเลี้ยงเอง อานุกาพของปลาจ๋าจะทำให้เธอสดชื่นขึ้น”

มะลิรับคำเพียงสั้นๆ แล้วถอนหายใจ...จริงหรือที่ทัตสรวงบอกเลิก เพราะมีเป้าหมายคือผู้หญิงคนใหม่...ผู้หญิงที่เหมาะสมกับมาตรฐานของเธอ แม้มะลิจะเคยสงสัยในข้อนี้อยู่แล้ว แต่เธอก็เจ็บเหลือเกินเมื่อรู้ความจริง

“ครูมะลิ” หนึ่งในลูกศิษย์ซึ่งเป็นหญิงวัยเจ็ดสิบเศษมุ่งตรงมาพร้อมรอยยิ้มสดใส

“สวัสดีค่ะคุณป้า เราเข้าไปข้างในกันเถอะค่ะ” หญิงสาวรีบยกมือไหว้ เธอกุลิกจูงมือหญิงชราเข้าไปในสวน ที่ซึ่งคนในหมู่บ้านไปรอเรียน

โยคะ อันเป็นกิจกรรมซึ่งกรรมการหมู่บ้านจัดขึ้น มะลิเป็นหนึ่งในครูที่มาสอนสัปดาห์ละสองครั้ง แม้จะไม่ได้รับค่าจ้างเท่ากับอัตราปกติของตน แต่เธอก็รับงานนี้เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์การสอน และจะได้เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้คนแก่ได้มีกิจกรรมทำหลังเกษียณอายุ

เมื่อหญิงสาวเดินไปถึงสนามซึ่งใช้เสมือนห้องเรียน นักเรียนรุ่นเดอะก็ยิ้มกว้างทักมาอย่างอบอุ่น เธอยิ้มตอบ...อย่างน้อยชีวิตของมะลิก็ไม่ได้เลวร้ายจนเกินไป

หญิงสาวสอนโยคะเสร็จในอีกกว่าชั่วโมงต่อมา ความสุขบนผืนเสื่อโยคะลดลงทีละน้อยเมื่อคำบอกเล่าของอิริภักษ์ผุดขึ้นในหัว ก่อนที่ภาพเหตุการณ์ซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นไม่นานจะวนมาหลอกหลอน

‘มะลิ เราเลิกกันเถอะ!’

นั่นคือคำพูดของคนรักที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ในช่วงหลังๆ ทัดสรวยแสดงความเย็นชาและเห็นห่าง จนกระทั่งสิบวันก่อนเขานัดเธอออกไปพบหลังไม่ได้เจอกันมานานเพื่อกล่าวประโยคซึ่งทำให้เธอช็อกกรวยกับถูกฟ้าผ่ากลางศีรษะตอนกลางวันแสกๆ

‘ทะเล...ทำไม’

‘เพราะเราคือทัตสรวยไง’

มะลิมองหน้าคนรักอย่างไม่เข้าใจเลยแม้แต่นิดเดียว ชายหนุ่มกลมกลตาบ่น และถอนหายใจ

‘ตอนนี้ผู้ใหญ่ว่าจะดันทัชให้เป็นพระเอกเบอร์หนึ่งของช่อง ทัชมีแฟนไม่ได้’

‘แต่ดาราคอนอื่นเขาก็มีแฟนกันนี่ แถมยังเปิดเผยด้วย’

นี่คือสิ่งที่มะลิน้อยใจเสมอมา เธอเคยเห็นนักแสดงมากมายลงภาพคู่กับแฟนในโซเชียลมีเดีย หรือไม่ก็พาคนรักไปรับประทานอาหารนอกบ้าน ไปเที่ยว ไปออกงานต่างๆ เหมือนคู่รักปกติทั่วไป ขณะที่ทัตสรวยกลับ

คบหาเธออย่างหลบๆ ซ่อนๆ รวากับว่ามะลิไม่ได้เป็นคนรักของเขามาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

แรกๆ หญิงสาวเข้าใจและสนับสนุนเขาทุกอย่างด้วยรู้ว่าทัศนสรวงมีความฝันที่จะเข้าวงการบันเทิงมาตั้งแต่ก่อนเธอกับเขาจะตกลงเป็นแฟนกัน พุฒิกร ผู้จัดการส่วนตัวในตอนนั้นพาชายหนุ่มไปแคสต์งานต่างๆ อยู่เป็นปีๆ แต่เขาก็พลาดเป็นส่วนใหญ่ ทุกครั้งมะลิกอยให้กำลังใจ แม่เธอจะรู้สึกแปลกๆ กับพุฒิกรซึ่งดูไม่ค่อยชอบตนหนักและหวงเหวนทัศนสรวงจนผิดปกติ

มะลียากจะโทษตนเองที่เป็นคนจุดประกายทัศนสรวงว่าเขาอาจเหมาะกับการเป็นนักร้องมากกว่าการเป็นนายแบบหรือนักแสดง เพราะนั่นคือสิ่งที่ชายหนุ่มทำเสมอในยามว่าง ทัศนสรวงจึงได้ตัดสินใจเข้าประกวดคัดเลือกนักร้องในรายการโทรทัศน์ชื่อดัง ซึ่งให้ผู้ชมส่งข้อความทางโทรศัพท์เพื่อโหวตเลือกผู้ชนะ พุฒิกรมาทำความเข้าใจกับมะลิว่าเธอต้องไม่เปิดเผยเรื่องที่เป็นแฟนกับทัศนสรวงด้วยเกรงว่าเขาจะเสียคะแนนโหวต หญิงสาวยอมตกลงเพราะรู้ว่านั่นคือความฝันของคนรัก

ทัศนสรวงได้รับรางวัลชนะเลิศสนใจ มีฐานแฟนคลับจำนวนมาก และได้รับโอกาสให้ออกซิงเกิ้ลเพลง มีเพลงโต่งดังติดอันดับมากมาย ต่อมาเขาได้เล่นละครเวที แสดงละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ กลายเป็นศิลปินแถวหน้าในวงการบันเทิง มะลียินดีในความสำเร็จของชายหนุ่ม เธอทำตัวเป็นแฟนที่ดี คอยสนับสนุนและส่งเสริมเขา แม่เธอต้องอยู่ในเงามืด

มะลิไม่ได้คาดหวังให้ทัศนสรวงโพสต์รูปคู่กับตนลงในอินสตาแกรมหรือให้เขาควงเธอออกงานต่างๆ หรือ เธอปรารถนาแค่ได้ใช้ชีวิตปกติธรรมดา กับเขาเหมือนคนเป็นแฟนทั่วไปก็เท่านั้น ทว่าตั้งแต่ชายหนุ่มมีชื่อเสียง มะลิก็นี่ไม่มีโอกาสได้ไปรับประทานอาหารนอกบ้าน หรือชมภาพยนตร์กับเขาสองต่อสองอีกเลย ทัศนสรวงระมัดระวังตัวทุกฝีก้าว บางครั้งก็สร้างความน้อยใจให้แก่หญิงสาว แต่เมื่อเขาออกต่ออันขอร้องให้เธอเข้าใจ มะลิก็นี่ใจอ่อนทุกครั้ง

ที่สาวทั้งสองคนรับรู้ถึงความน้อยใจของมะลิ และโกรธแค้น

ชายหนุ่มอย่างมาก หญิงสาวแก้ตัวให้ทัตสรวงเสมอ แม่เขาไม่มีเวลาให้เธอเหมือนเก่า แต่พวกเขาก็ยังติดต่อกันทางโทรศัพท์ทุกวัน

ช่วงแรกๆ มะลิคร่ำเคร่งอยู่กับงานในบริษัทโฆษณาที่แสนกดดัน ประกอบกับเดหเลียกเลิกงานแต่งงานอย่างสายฟ้าแลบ ชีวิตของพี่สาวเสียดุลย คนเป็นน้องจึงใช้เวลาปลอบใจเดหเลียอย่างเต็มที่ แม้กระทั่งตอนที่พี่สาวชวนเธอไปสมัครเรียนโยคะที่สตูดิโอเล็กๆ ใกล้บ้าน

มะลิไม่คิดว่าตนเองจะค้นพบโลกใหม่ที่นั่น เธอได้พบกับความสนุกอันแสนสงบบนผืนเสื่อ ทำให้ลืมชีวิตแห่งการต่อสู้พาดฟันกันในแวดวงธุรกิจ หญิงสาวมุ่งมั่นในการศึกษาศาสตร์นี้ต่อไปอย่างจริงจัง จนถึงขั้นไปเรียนเป็นครูโยคะ และลาออกจากงานประจำมาสอนโยคะเป็นเรื่องเป็นราวจนถึงทุกวันนี้

และนี่ก็คือสิ่งที่ทัตสรวงไม่ชอบ

‘คนอื่นเปิดเผยเรื่องแฟนของพวกเขา แต่ไม่ใช่ทัช’ เขากล่าวกับเธอต่อมาในวันเดียวกันนั้น

‘ไม่ใช่ยังไง’

‘มะลิก็รู้นี้ ใครๆ ก็ยกให้ทัชเป็นสามีแห่งชาติ ทัชมีแฟนไม่ได้หรอก แต่ถ้าจะต้องมี ผู้หญิงคนนั้นก็ควรจะเหมาะสมกับทัชในทุกๆ อย่าง ชนิดที่...ไม่มีใครหน้าไหนมาหาข้อดีได้เลย’

เขามองเธอหัวจดเท้าอย่างที่มะลิเห็นแล้วทั้งรื้อนواب ทั้งหน้าชา ไม่คิดว่านี่จะเป็นสายตาของคนที่รักกัน

‘มะลิมีข้อดีตรงไหนหรือ ทำไมทัชถึงคิดว่าเราไม่เหมาะสมกัน’ เธอถามด้วยเสียงเบาหวิว

‘นี่มะลิไม่รู้ตัวเลยหรือ’

‘ไม่รู้ตัวว่าอะไร’

‘ก็ไม่รู้ตัวว่าเรากับเธอมันไม่เหมือนกัน เราคือทัตสรวง แต่มะลิเป็นแค่...’

‘แค่อะไร’

หญิงสาวจำเสียงสั้นๆ ของตนเองได้ รวมถึงความรู้สึกกรวดร้าว ประหนึ่งถูกมือที่มองไม่เห็นมาขยำหัวใจ ทั้งๆ ที่รู้ว่าคำตอบจะต้องทำให้ใจสลาย แต่มะลิก็อยากรู้

‘เราเป็นแค่อะไรเธอหัทซ’

‘หัทสรวยยกโทษ’

‘แค่ครูโยคะธรรมดาคนหนึ่ง เราต่างกันมากนะมะลิ’

หญิงสาวอุทาน ร่วงชวนเซไปข้างหลัง ถ้าเป็นเมื่อก่อนหัทสรวยต้องเข้ามาประคอง แต่ในตอนนั้นเขามองมาด้วยสายตาเย็นชา น้ำตาที่พรุ่งพรู่ไม่มีอิทธิพลต่อเขาอีกต่อไปแล้ว

‘เข้าใจรัยยังว่าเราไม่เหมือนกันเลย หัทซเป็นเบอร์หนึ่งที่อยู่ในสายตาของทุกคน หัทซต้องเข้าสังคม ต้องเจอคนนั้นคนนี้ตลอดเวลา แต่ว่ามะลิเป็นแค่คนธรรมดา แล้วก็ไม่ใช่ชอบออกไปไหนนอกบ้าน ไม่ชอบคนเยอะๆ ไม่มีคนรู้จัก ต่อให้เราคบกันต่อไป หัทซก็มองไม่เห็นอนาคต หัทซเลยคิดว่าควรจะบอกมะลิต่างๆ ว่าเราต่างคนต่างไปจะดีกว่า’

‘แต่เราเคยพูดถึงอนาคตที่จะมีร่วมกันไม่ใช่เธอ’ หญิงสาวเขย่าร่าง เขาด้วยน้ำตานองหน้า

‘เราไม่มีอนาคตร่วมกันอีกต่อไปแล้ว หัทซเสียใจด้วยนะมะลิ’ หัทสรวยดึงมือเธอออก

‘มะลิไม่เข้าใจ’

‘มันเข้าใจได้ง่ายจะตาย ก็เพราะเราไม่เหมือนกันแล้ว’

‘ไม่เหมือนยังไง’

‘โธ้ย! พูดตั้งขนาดนี้แล้วยังไม่เข้าใจอีกเธอ’ หัทสรวยกระแทกเสียง หญิงสาวสายตึระชะ มองผ่านม่านน้ำตาด้วยความลึกลับ

‘เรารักกันนะหัทซ เธอพูดเสียงกระซิบ

‘รักเธอ...’ หัทสรวยหัวเราะราวกับเป็นเรื่องตลกนักหนา ‘เมื่อก่อน

เราอาจจะเคยรักกัน แต่มันนานจนทัชจำอะไรไม่ได้แล้ว ตอนนั้นทัชไม่ได้รัก มะลิอีกแล้ว'

'ทำไม'

'ก็ไม่ได้รักแล้วไง' เขาพูดเสียงห้วน

'มันมาถึงจุดนี้ได้ยังไง มะลิทำอะไรผิดเธอ มะลิจะปรับปรุงตัวนะ ทัช ให้โอกาสมะลิแก้ตัวนะ อย่าเลิกกันเลย'

'มะลิไม่เข้าใจ' ทัดสรวงพ่นลมหายใจแรงๆ

'ใช่ มะลิไม่เข้าใจ มันเกิดอะไรขึ้นระหว่างเราเธอ อะไรที่ทัชบอกว่า เราไม่เหมือนกัน'

เขาถอนหายใจ ตะปบมือที่หัวไหล่ทั้งสองของเธอ จ้องมาด้วยสายตา ชิ่งชิ่ง

'ฟังให้ดีนะ ไอ้ที่มันไม่เหมือนกันก็คือตัวเรา เราสองคนต่างกันเกินไป โดยเฉพาะสังคมที่เราอยู่ มะลิไม่ได้อยู่ในสังคมเดียวกับทัช'

'สังคมอะไรอีกล่ะ'

'สังคมของคนทำงาน คนเก่งๆ ที่เป็นตัวท็อปของเมืองไทยไง เอาแค่ ถ้าเซิร์ชหาชื่อมะลิในอินเทอร์เน็ตก็ไม่มีใครหาเจอแล้ว'

'ทัชวัดความสำคัญของคน ด้วยการดูว่าเขามีชื่ออยู่ในอินเทอร์เน็ต รีเปล่านะเธอ' เธอแค้นหัวเราะ มองคนรักซึ่งคบกันมาถึงเก้าปีอย่างไม่เชื่อ สายตา

'ก็มันจำเป็น เอาเป็นว่า มะลิอยู่ต่ำกว่ามาตรฐานของทัช เสียใจด้วย'

นั่นคือประโยคท้ายๆ ที่ทัดสรวงบอกเธอ ประหนึ่งว่ามะลิเป็นผู้เข้าแข่งขันในเกมส์โชว์ที่พิธีกรตัดสินชะตาชีวิตว่า 'เสียใจด้วย คุณไม่ได้ไปต่อ' เธอรู้สึกคลับคล้ายคลับคลาว่ามันเป็นประโยคเดียวกับที่ทัดสรวงเคยกล่าว กับพุฒิกร

ชายหนุ่มตัดความสัมพันธ์กับพุฒิกรไปเพียงชั่วข้ามคืน หลังได้รับ คะแนนเสียงจากผู้ชมทางบ้านอย่างท่วมท้นให้เป็นผู้ได้รับรางวัลชนะเลิศ เขา

อ้างเหตุผลว่าต้องเซ็นสัญญากับบริษัทต้นสังกัดซึ่งจัดการประกวด และคนที่ตัดสินใจมาเวทีนี้ก็คือตัวเขาเอง แสดงให้เห็นว่าอดีตผู้จัดการส่วนตัวทำงานต่ำกว่ามาตรฐาน ไม่ตอบโจทย์ของเขา ทั้งที่ผู้สมัครออกค่าใช้จ่ายให้ ทัดสรวงไปมากมายตลอดหลายปีที่ผ่านมา เขาเป็นแมวมองมือใหม่ที่เชื่อใจ ทัดสรวงจนเกินไป ข้อตกลงทั้งหลายเป็นแค่สัญญาใจซึ่งปราศจากหลักฐาน มีเพียงใบเสร็จกับภาพถ่ายคู่กันที่อดีตผู้จัดการเอามาแจกกับนักข่าวจนเป็นเรื่องอื้อฉาวอยู่ตั้งหลายเดือน นอกจากนี้ยังมีแมวมองคนก่อนหน้าผู้สมัคร ออกมาให้ข่าวว่าเคยถูกทัดสรวงเหน็บเขาทิ้งเพื่อไปหาผู้สมัครมาแล้ว

ตลอดมาผู้สมัครไม่ชอบหน้าเธอและพยายามกีดกันเธอกับทัดสรวง เดหลีวิเคราะห์ว่าผู้สมัครหึงหวงต่างหาก เมื่อเกิดเรื่องอดีตผู้จัดการมาร้องให้ คร่ำครวญกับมะลิถึงบ้าน ตอนนั้นเธอสงสารผู้สมัคร แต่ก็ต้องเข้าข้างแฟนหนุ่ม ในตอนนั้นมะลิเพิ่งเข้าใจความเจ็บปวดของเขา เธอเพิ่งตระหนักชัดว่าทัดสรวงมีข้ออ้างที่จะทิ้งคนคนหนึ่งไปหาอีกคนซึ่งมีผลประโยชน์สูงกว่าได้เสมอ โดยไม่รู้สึกละอาย

ในกรณีของมะลิ เขากล้าโยนความผิดให้เธอ ทั้งที่เขาเองนั่นแหละ มีคนใหม่!

ครูโยคะสาวขบิรมฝีปาก น้ำตารินไหลอยู่หลังแว่นดำ เธอเจ็บใจที่แม่ทัดสรวงจะใจร้าย แต่เธอก็ยังรักและคิดถึงเขาแทบทุกลมหายใจ ทั้งยังพร้อมจะยกโทษให้เขาหากชายหนุ่มต้องการกลับมา

เก้าปีที่คบกันมานานเท่าอายุของหลานชาย มะลิเคยชินกับชีวิตที่มีทัดสรวง แต่เพียงแค่วันที่ไม่มีเขา ก็ช่างทรมาณราวกับอยู่ในขุมนรก ไม่มีการติดต่อใดๆ แม้เธอจะเพียรโทร. หรือส่งข้อความไปหา ทัดสรวงหายไปจากชีวิตประหนึ่งว่าเขาได้ตายไปแล้ว

เธอจะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไร ในเมื่อผู้ชายซึ่งเป็นความสุขของตนได้จากไปเสียแล้ว

เสียงบีบแตรจราจรยนต์บนถนนทำให้มะลิได้สติ เธอกล้ากสั่นหน้าตา

เดินกลับไปที่บ้าน ตั้งใจว่าจะร้องไห้ให้สมใจ แต่ยังไม่ทันจะได้เปิดประตูบ้าน รถมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งก็ปราดมาจอดข้างๆ

บุรุษไปรษณีย์ร่างใหญ่ราวกับยักษ์ปักหลั่นสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีแดงดำ ของไปรษณีย์ไทย ยื่นกล่องกระดาษใบหนึ่งให้ มีอะไรงานอย่างที่ทำให้เขาไม่เหมือนบุรุษไปรษณีย์ทั่วไป เมื่อเขาเปิดหน้ากาทหามวกกันน็อกออก มะลิ จึงเห็นใบหน้าเข้มๆ ของคนเชื้อสายแขก

“อีนี่ของคุณนายจำครับ” เขายื่นกล่องสี่เหลี่ยมขนาดย่อมมาให้
ไม่รู้ว่าเธอตาฟาดไปหรือไม่ที่เห็นประกายสีทองวาววับอยู่รอบกล่อง แต่เพียงเธอกะพริบตา มันก็หายไป

“ของฉันหรือคะ” เธอโน้มหน้า รู้ตัวอีกทีก็ยื่นมือไปรับมันมาถือไว้แล้ว
“ใช่จ๊ะ”

เขารู้ได้อย่างไรว่าเป็นของเธอ หญิงสาวเห็นชื่อของตนเองเด่นหราอยู่บนกล่อง แต่ไม่มีชื่อผู้ส่ง

“ขอบคุณค่ะ” มะลีย่นหัวคิ้ว

“ด้วยความยินดีจ้า” หน้ากลมอูมยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาวมุกตัดกับผิวสีเข้ม

หญิงสาวพินยืม ไม่ไว้ใจบุรุษไปรษณีย์แปลกหน้าซึ่งพูดด้วยสำเนียงแปลกๆ เธอรีบเปิดประตูบ้าน แต่ได้ยินเสียงกระแอมจากเขา

“คุณนายจำ”

“คะ” มะลิหันกลับไปมองด้วยความระแวง

“ไม่มีใครเอาความสุขไปจากใครได้หรอกนะจ๊ะ ความสุขมีอยู่รอบตัวทุกคน ขอเพียงแค่ว่าคุณนายจำรู้วิธีที่จะหามันให้เจอ ก็จะมีความสุขอีกครั้งได้แน่นอนจ๊ะ”

“เอ๊ะ!”

เขาขยิบตาให้ สตาร์ทเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์

“หวังว่าของในกล่องจะช่วยให้คุณนายจำได้พบกับความสุขอีกครั้ง

นะจ๊ะ”

“หมายความว่ายังไง...เดี๋ยวลืมน!”

เธอเรียก แต่เขาปิดมอเตอร์ไซค์จากไปเสียแล้ว มะลิวิ่งตามไปไม่ทัน ...เขาเป็นใครกันแน่ ดวงตาคมกริบที่มองมาราวกับรู้จักเธอดี

มะลิก็มองร่องรอยเดียวของบุรุษไปรษณีย์ปริศนาที่เหลืออยู่ในมือของเธอ หญิงสาวรีบเกาะกล่องพัสดุ และเห็นวัตถุกลมๆ ถูกห่อด้วยพลาสติกกันกระแทก เธอฉีกพลาสติกออกอย่างรวดเร็ว จนเหลือแต่สิ่งที่อยู่ภายใน

คิ้วเรียวขมวดมุ่น เมื่อเธอสบตากลมโตคู่หนึ่งที่จ้องแป๋วตอบมาเหนือดวงตาคู่ นั้นมีขนตางอนยาวสามเส้น มันสวมหน้ากากคาดตาสีดำ ตัดกับสีผิวสีชมพู เธอเลื่อนสายตาดำลงมาที่จุมูกสีชมพูๆ ไปจนถึงปีกค้างคาวสีดำซึ่งโผล่ขึ้นตรงกลางหลังของร่างกลมป้อม

มันคือหมู หรือจะเรียกให้ถูกต้องก็คือ กระปุกหมูอมสินที่แต่งตัวคล้ายมนุษย์ค้างคาว มันทำจากกระเบื้อง มีช่องใส่เหรียญอยู่ตรงกลางระหว่างปีกทั้งสอง ความหนักและเสียงกรังกรังทำให้เธอลองเขย่าดู...มีเหรียญอยู่ข้างในด้วยหรือ

กระปุกอมสินหมูบินเก่าๆ เนี่ยนะ...ใครอุตริส่งมาให้เธอกัน

๒

ครูใหญ่แล้วที่มะลิสบตากลมแป้วของเจ้าหม้ออมสิน ท่ามกลางเสียงเห่าของเจ้าสุนัขตัวน้อย

“เงียบเถอะอาละดิน เตี้ยวกี่ตีนกันหมดทั้งบ้านหรือก”

ไม่ได้ผล อาละดินยังคงเห่า แยกเขี้ยวชู สลับกับกระดิกหาง และกระโดดไปมาอยู่รอบตัวเธอกับกระปุกอมสินหมูบิน

“แกคงสงสัยเหมือนกันสินะว่าใครส่งมา”

มะลิพิมพ์่า ได้ยินอาละดินเห่าโง่งตอบมาราวกับรู้ความ หญิงสาวหมุนกระปุกอมสินไปรอบๆ อย่างพินิจพิจารณา ได้ยินเสียงกระทบกันของวัตถุที่อยู่ภายใน สันนิษฐานว่าเป็นเศษสตางค์

ใครกันนะส่งกระปุกอมสินให้แล้วมาให้ สภาพของมันค่อนข้างดี ถ้าไม่นับรอยบิ่นบนปลายปีกข้างซ้าย รอยเขี่ยตรงกันกลมๆ และสีตุ๋นๆ ของกระเบื้อง ซึ่งบ่งบอกอายุของมันว่าไม่ใช่ของที่ทำขึ้นใหม่ๆ

น่ากลัวชะมัด! ถ้าข้างในไม่ใช่เหรียญเงินเล่า...หญิงสาวเบ้หน้าด้วยความหวาดเสียว...หรือเธอควรจะทุบมันให้แตกไปเสียเลย จะได้รู้ว่าคืออะไร

อยู่ข้างใน

มะลิเงื่อกระดูกขึ้นเหนือหัว ตั้งใจจะทุ้มลงกับพื้น แต่เมื่อยหน้ามอง ก็เห็นสายตาแว่ววอนขอชีวิตของเจ้าหมู...ให้ตายเถอะ เธอต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่เห็นว่ามันน่าสงสาร

ตั้งแต่ได้กระดูกอมสินมาเมื่อเช้า มะลิก็เพียรหาคำตอบว่าใครเป็นคนส่งมา หญิงสาวสอบถามสำนักงานไปรษณีย์ที่รับผิดชอบเขตบ้านของเธอ ไม่มีใครรู้จักบุรุษไปรษณีย์ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาดังที่เธอเห็นเมื่อเช้าแม้แต่คนเดียว ครั้นหญิงสาวตรวจสอบเลขทะเบียนการส่งของตามที่ระบุบนกล่อง ก็ไม่ปรากฏเลขดังกล่าวในระบบของไปรษณีย์ไทย อีกทั้งพนักงานยังไม่สามารถให้คำตอบเรื่องที่มาของพัสดุดังกล่าวได้

มะลิไล่ถามเพื่อนทุกคนที่มีความเป็นไปได้ว่าจะอุทริสงของประหลาดเช่นนี้มาแกลัง เริ่มตั้งแต่เอกรักษ์ ซึ่งถึงกับสาบานต่อหน้าตำข้าวปลาร้าครกที่พวกเขาพร้อมกันรับประทานตอนกลางวันที่ เขาไม่รู้ไม่เห็นใดๆ หากไปปิด ขอให้ห้องเสีย มะลิจึงส่งข้อความทางโปรแกรมไลน์ไปถามทัตสรวง เขาไม่ตอบ ทั้งยังไม่อ่านข้อความอีกด้วย

แล้วเธอจะรู้ได้อย่างไรว่าใครส่งมันมา และทำเพื่ออะไร

เสียงเคาะประตูดังขึ้น อาละดินเปลี่ยนเป้าหมายใหม่ไปตะกายประตูด้วยท่าทางตื่นเต้นเหมือนรู้ดีว่าใครมา มะลิเองก็รู้ หญิงสาวสูดหายใจรวบรวมความกล้า เปิดประตู แล้วผืนยิ้มให้พี่สาวทั้งสอง

“ขอพี่เข้าไปหน่อยได้มั๊ย” ก้นเกราเอ่ย

“คะ” มะลิเปิดประตูกว้างขึ้น รู้ดีว่าตนไม่อาจซื้อเวลาได้อีกต่อไป

อาละดินกระดิกหางให้ผู้มาใหม่ มันเดินนำเข้ามาในห้อง ตั้งหน้าตั้งตาเฝ้าเจ้าหมูอมสินที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานอีกครั้ง

“เห่าอะไรอาละดิน” เดทลีอุ้มเจ้าหมาน้อยขึ้นมาพร้อมกัมมบบนโต๊ะทำงาน “กระดูกอมสินนี่นา เธอหยอดกระดูกเลียนแบบหลานรึไง”

“ไม่ใช่ของมะหรรอกคะ มีคนส่งมาให้ทางไปรษณีย์เมื่อเช้า มะยังไม่รู้

เลยว่าเป็นใคร”

หญิงสาวหยิบกระปุกออมสินมาถือไว้ เสียงวัตถุที่อยู่ภายในกระทบกันดังกริ้งกริ้ง

“มีเหรียญอยู่ข้างในด้วยนะคะ แผลกจ้งเลย”

“ไหนขอพี่ดูซิ”

กันเกราเอื้อมมือมาหยิบกระปุกออมสินและทรุดกายลงนั่งบนเตียง โดยมีเดทลีนั่งลงตามมา อาละดินซึ่งอยู่บนตักที่สาวคนรองทำให้ใส่เจ้าหมูอย่างบ้าคลั่ง

“ดูเหมือนจะเป็นของเก่า มีใครเสกของใส่มาในท้องหมูเพื่อแก้งเธอ รีเปล่าก็ไม่รู้” กันเกราทำหน้าสยดสยอง

“นั่นสิพี่กัน น่ากลัว หรือไม่มันก็อาจมีกล้องแอบถ่ายซ่อนอยู่ในท้องหมูก็ได้นะ ไหนดมซิอาละดิน มีวัตถุระเบิดซ่อนอยู่รีเปล่า” เดทลีแก้งยื่นตัวเจ้าหมาเข้าไปใกล้ มันทั้งดมทั้งเห่าดังขึ้น

“แย่เข้าไปใหญ่เลย” กันเกราส่องดูในรูใส่เหรียญ

“อาละดินบอกว่ามันไม่น่าไว้ใจ ไซ้มัยคะลูก งั้นเราทุบมันเลยดีกว่าคะ เอาอะไรทุบดีนะ ช่วยแม่หาหน้อยสิอาละดิน” เดทลีผุดลูก สอดสายสายตามองหาอุปกรณ์

“อย่าค่ะ!” มะลิแย่งเจ้าหมูออมสินจากมือกันเกรามากอดไว้

“ทำไมละมะ น่ากลัวจะตาย” พี่คนโตแย้ง

ที่คนรองพยักหน้าพร้อมกับจับเจ้าชีวาทำให้ผงกหัวเป็นลูกคู่

“พี่กันพุดถูก ไอ้พี่มันอาจส่งมาแก้งเธอ ในนี้อาจมีกล้องซ่อนอยู่เอาไว้แอบดูว่ามะทำอะไร แล้วส่งคนมาทำร้ายเธอ หรือไม่ก็เอาไว้ถ่ายคลิปแบล็กเมลล์ให้มะเลิกยุ่งกับมัน คนเคยรักพอไม่รักแล้ว มันก็ยิ่งอันตรายนะมะ”

มะลิเบิกตากว้าง คำพูดของพี่สาวแทงใจดำจนเธออดกระปุกออมสินแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“พอเถอะยายหลี่” กั้นเกราะสะกิดน้องคนรองซึ่งทำท่าจะพูดอะไรอีก แต่แล้วก็ยอมอ่อนลง

“ขอโทษ พี่แค้เป็นห่วง”

สายตาลูกแก้วโทษของพี่สาวทั้งสองและสีหน้าแสดงความห่วงใยที่มะลิคุ้นเคย ทำให้หน้ากากแห่งความเข้มแข็งซึ่งหญิงสาวสร้างไว้ถูกทำลายลง น้ำตาท่วมราวกับเขื่อนแตก

“เฮ้ย! ยายมะ โกรธพี่เธอขอโทษ พี่มันปากเสียเอง” เดหลีโวยวาย ปล่อยอาละดินลงกับพื้น และจับมือมะลิไว้

“มะ...” กั้นเกราะโอบไหล่ของเธอไว้

มะลิซ้อนตามองพี่ทั้งสอง เธอปล่อยกระปุกอมลินให้ตกลงบนเตียง และเฝือกอดพี่สาวพร้อมๆ กัน ก่อนจะปล่อยโย

“โอ๊ย! ไม่เป็นไรนะยายมะ พวกพี่อยู่นี่แล้ว อัยการ้องก็ร้องออกมาให้พอ” กั้นเกราะลูบหลังเธออย่างอ่อนโยน

“อัยการะบายอะไรก็พูดมา พี่พร้อมฟัง” เดหลีเสริม

มะลิสะอื้นหนักขึ้น ตั้งแต่เกิดเรื่องเธอได้แต่ร้องไห้อยู่เพียงลำพัง และบางครั้งก็คร่ำครวญกับอภีรักษ์ แต่ไม่มีครั้งไหนที่หญิงสาวยอมปล่อยตัวให้สะอึกสะอื้นเหมือนเด็กถึงขนาดนี้ อาจเป็นเพราะอ้อมกอดของพี่สาวซึ่งเป็นที่พักพิงของเธอมาตั้งแต่เกิด ทุกสิ่งที่ถูกเก็บกักไว้จึงถูกปล่อยออกมาจนหมด

“ทัช...เขา...เขาทิ้งมะไปแล้วอะ...เขาบอกเลิกมะ...เขามีคนอื่น”

หญิงสาวสารภาพด้วยเสียงกระหอนกระแ่นด้วยแรงสะอื้น เรื่องทั้งหมดพรุ้งพรูออกจากปากจนหมดเกลี้ยง พี่สาวตั้งใจฟังเงียบๆ นานๆ ครั้งจึงจะมีเสียงสบถสลับกับเสียงคำรามจากเดหลี และคำปลอบอย่างอ่อนโยนของกั้นเกราะ ทั้งสองผลัดกันลูบหลังปลอบโยนและเช็ดน้ำตาให้เวลาผ่านไปนานที่เดียวกว่ามะลิจะเล่าจบ เสียงสะอื้นคลายลง

“มันเจ็บชะมัดเลยพี่กั้น พี่หลี่...คนสำคัญในชีวิตกลับกลายเป็นคน

แปลกหน้า คนที่ไม่เคยคิดว่าจะทำร้ายเรา กลับฆ่าเราอย่างเลือดเย็นที่สุด!”

“พี่เข้าใจ มันแย่มาก มะคงซ็อกไปเลยใช้มั้ย” กันเกราลูบหน้าตาซึ่งเนียนเปรอะแก้มของน้องสาวออกให้อย่างนุ่มนวล

“คะ ซ็อก และไม่อยากเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้น เมื่อก่อนตอนที่พวกพี่ถูกทิ้ง มันก็เจ็บอย่างนี้ใช้ไหม” มะลิตามเสียงสะอื้น

“ใช่ มันเจ็บแบบนี้แหละ แถมนัดชบกว่าอีก” เดหลียิ้มหยัน

“มะรู้ว่าเรื่องของตัวเองเล็กน้อยกว่าพวกพี่มาก มะก็แค่เลิกกับพี่ขณะที่ยังต้องเลิกกับสามี กลายเป็นแม่มาয়ลูกติด พี่หลิเล็กกับคู่นั้น กลายเป็นมาয়ชั้นหมาก เรื่องของมะเทียบอะไรกับพี่ๆ ไม่ได้เลย”

“แต่มันก็ยังหนักอยู่ดีแหละ” กันเกรายิ้มปลอบ

“คะ หนักมาก มะมีเขาอยู่ในชีวิตตั้งเก้าปี มะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ยังไงโดยไม่มีเขา”

“อยู่ได้สิ ทุกวันนี้มะก็ยังมีชีวิตอยู่ไม่ใช่หรอ” กันเกราย้อนถาม

“มีชีวิตอยู่ แต่ไม่มีหัวใจ ไม่มีวิญญาณ...” มะลิเบะปากพร้อมจะปล่อยโฮอีกรอบ

“แต่มะก็ยังมึลมหายใจอยู่นี่” เดหลีบิปลายจมูกของเธอเบาๆ พร้อมกับยิ้ม “มะเป็นครูสอนโยคะ มะก็น่าจะรู้ว่าคนเราหายใจได้ด้วยตัวเอง ตราบใดที่เธอยังหายใจได้ ใ้อสิ่งที่คุณเคยคิดว่ามันสำคัญมากจนมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ถ้าขาดมัน แท้จริงแล้ว มันก็ไม่ได้สำคัญหรอก เธอไม่ต้องใช้จมูกของอีตาพี่ชหายใจสักหน่อย”

มะลิอึ้งไป จริงของพี่สาว แม้ไม่มีที่ตสรรวง เธอก็ยังหายใจได้ด้วยจมูกของตนเอง แต่เธอแค่ไม่มีความสุขในชีวิตอีกต่อไปแล้ว

“อดทนะมะ เรื่องแบบนี้ต้องใช้เวลา แต่เธอจะผ่านมันไปได้ เหมือนกับที่พี่ หลี แม่ แล้วก็คุณยายของเรา เคยผ่านมาได้สำเร็จแล้ว พี่จะอยู่กับเธอเสมอ ถึงไม่มีพี่ช ก็ยังมีพี่นะ” กันเกรากล่าว

เดหลีพยักหน้าเห็นด้วย

“มะก็มีพี่เหมือนกัน อย่าไปเสียตายเป็นผู้ชายที่ไม่เคยให้เกียรติหรือเห็นความสำคัญของเธอเลย ถึงมะจะคบกับอีตาทัชต่อ มะก็ได้แต่ถูกเอาเปรียบ น้องของพี่เหมาะสมกับการที่จะเจออะไรดีๆ กว่านั้น”

“หลิพุดถูก ใครจะรู้ว่าพี่มะต้องเลิกกับทัช ก็เพราะมะจะได้เจอสิ่งที่ดีกว่า ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นล้วนต้องมีเหตุผล ถึงแม้ว่าวันนี้เราจะไม่รู้ว่าเหตุผลคืออะไร แต่พี่เชื่อมาตลอดนะว่า สิ่งใดเกิดขึ้นแล้ว สิ่งนั้นย่อมดีเสมอ”

“จะยังมีสิ่งดีๆ รออยู่อีกหรือคะ” มะยิ้มขึ้นๆ

“มีสิ เรามารอดูกัน” เดหลิพุดอย่างมั่นใจ

“สำหรับตอนนี้มะต้องท่องคาถาที่พี่เคยใช้ ว่า อดทน อดทน อดทน แล้วมันก็จะผ่านไป” กั้นเกราะแนะนำ

มะลิสบตาพี่สาว แล้วถอนหายใจ

“ค่ะ มะจะอดทน”

เธอจะอดทน...แล้วมันก็จะผ่านไป...

มะลีย้ำกับตัวเองทั้งที่ไม่มั่นใจสักเท่าไร แต่อย่างน้อยหญิงสาวก็โล่งใจขึ้นมากหลังได้บอกความจริงแก่พี่สาว แต่กระนั้นเมื่อพี่สาวพาอละตินออกจากห้อง ก็ให้มะลียู่คนเดียวอีกครั้ง ความรู้สึกอ้างว้างก็รุ่มเร้า

หญิงสาวนอนขดตัวบนเตียง ดวงตาประสานสบเข้ากับเจ้าหมูออมลินที่ถูกทิ้งให้หยายห้องอยู่ใกล้ๆ เธอหยิบมันมาพิศดู รอยเขี้ยวตรงกันกลมๆ ช่างขัดตายิ่งนัก มะลิมุดลูก เปิดตู้หยิบผ้าขนหนูผืนเล็กออกมาชุบน้ำ เช็ดรอยเขี้ยวบนกระปุกออมลิน

เมื่อเช็ดมันไม่ออก หญิงสาวจึงดูแรงๆ ทันใดนั้น...ประกายสีทองระยิบระยับก็วาบปลาบขึ้นจากช่องใส่เหรียญ

มะลิมิกตากว้าง เพ่งมองให้แน่ใจว่าไม่ได้ตาผาด แสงสีทองอร่ามเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้นเรื่อยๆ นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แล้ว! หญิงสาวโยนกระปุกออมลินลงบนที่นอนพร้อมกับกระโจนหนีไปยืนชิดผนังห้องอีกฟาก

ลำแสงสีทองพุ่งออกจากช่องใส่เหรียญ แล้วเล่นหวัดเฉวียนรอบห้อง ก่อนจะก่อตัวขึ้นเป็นผู้ชายวัยสี่สิบเศษ ร่างใหญ่กว่าเธอถึงสองเท่า เขาสวมชุดทักซิโดสีขาว ใบหน้าคมเข้ม มีหนวดเคราเพิ่มจรุงรังไปทั้งใบหน้า เขาอ้าปากทหาเสียงดังก้องพร้อมกับบิดขี้เกียจ

“ฮ้าว...สวัสดีโลกกว้าง ในที่สุดฉันก็ได้ออกมาจากไอ้ที่แคบๆ นั้น เลียที ดีใจจังเลย”

“ผี...” ผีร้องเพลงเสียด้วย มะลิคราง

“ฉันไม่ใช่ผี” ร่างใหญ่ยักษ์ลอยปราดมาตรงหน้า

เขาไม่มีเท้า! ขาทั้งสองยาวยืดและเหมือนจะติดอยู่กับช่องใส่เหรียญของกระปุกออมสิน...มะลิเบือนหน้าหนี หลับตาบ๊ี้ด้วยความพรันพริง มือสั้นๆ ประคบกันตรงกลางอก

“ผีสิ ผีแน่ๆ ออกไปนะ นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ นะโม ตัสสะ...”

“ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ”

ค่อยยังชั่ว มีคนช่วยเธอสวมมนต์อีกแรง แต่เดี๋ยวนะ เธออยู่ในห้องคนเดียวไม่ใช่หรือ และในบ้าน นอกจากหลานชายแล้ว ก็ไม่มีผู้ชาย!

มะลิเบิกตากว้าง ตัวสั่นงันงกเมื่อเห็นว่าผีร่างยักษ์พนมมือสวมมนต์ตาม

“อะ...ผีควรจะกลัวการสวมมนต์ไม่ใช่หรือ” เธอแนบตัวไปกับกำแพง หากทะลุหนีไปอีกห้องได้ก็คงทำไปแล้ว

“ก็บอกแล้วว่าฉันไม่ใช่ผี” เจ้าของร่างใหญ่โตทำเสียงจ๊กจ๊กในปาก

“อะ...แต่คุณอยู่ในกระปุกออมสิน มันก็เหมือนผีที่อยู่ในหม้อแม่เงาคูนี่นา” มะลิแย้งเสียงสั้น เขาก็กั้นพ้บๆ ไปด้วย

“นี่ไม่ใช่กระปุกออมสินธรรมดาเนะ มันเป็นกระปุกออมสินวิเศษต่างหาก”

“กระปุกออมสินวิเศษหรือ”

“ใช่ แบบเดียวกับตะเกียงวิเศษนั่นแหละ”

เขาขึ้นไปปฏิบัติหน้าที่กับอาละดินตรงโต๊ะทำงาน มะลิมองตามไป ก่อนจะเบนสายตากลับมายังเจ้าของร่างใหญ่โตอย่างไม่รู้ว่าจะควรเชื่อดีหรือไม่

มะลิมองเขาด้วยความพิศวง มีใครเล่นตลกกับเธอหรือเปล่า แต่การเปิดตัวอย่างอลังการของเขาไม่น่าจะเป็นสิ่งที่คนปกติทำได้...หรือว่าเธอฝันไป มะลิแอบหยิกแขนตนเองเป็นการพิสูจน์

“เธอไม่ได้ฝันหรอก เราถูกลิขิตให้มาพบกันตามคำสั่งของเบื้องบน ฉันรู้ว่าเธอกำลังแย่ และฉันก็เป็นพระเอกขี่ม้าขาวที่จะมาช่วยเธอ” เขายกคิ้วให้

“มาช่วยฉัน...”

“ก็ช่วยนะสิ ฉันไม่ใช่ผี แต่ฉันคือ จินี่ ยักษ์ในกระปุกหมูวิเศษ...
เศษ...เศษ...เศษ...เศษ”

เขาเลียนแบบเสียงก้องซึ่งเบาลงๆ ในช่วงท้าย พร้อมกับบอกรัก เซ็ดหน้าขึ้น ยิ้มตรงมุมปากอย่างอวดๆ ครั้นเห็นท่าทางหวาดกลัวของมะลิ ยักษ์จินี่จึงกะพริบตาเร็วๆ

ฉับพลัน ขนตาองแข็งสามเส้นกึ่งอกยาวขึ้นบนดวงตาของเจ้ายักษ์ ไม่ต่างจากขนตาของหมูออมสินที่มะลิจ้องมองมาตั้งแต่เช้า สีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นแว่วอน น่าสงสาร ทั้งยังมีน้ำตาคลอหน่วยรวกับเป็นนักแสดงมืออาชีพ

“เธอสงสารฉันไม่ใช่เธอสาวน้อย อยกแล้วฉันเลย ฉันไม่ทำร้ายเธอหรอก ฉันเป็นผู้รับใช้ของเธอต่างหาก เธอเป็นเจ้านายของฉันแล้วนะ สามารถขอพรจากฉันได้สามข้อ จินี่จะบันดาลดลให้นายจำสความปรารถนาเอง” เจ้ายักษ์ตอบตนเองปุๆ

“ชะ...ขอพร นายจำ...คุณเรียกฉันว่านายจำเธอคะ”

“ใช่สิจะนายจำ นายจำไม่เคยอ่านนิทานเรื่องอาละดินกับตะเกียงวิเศษ

เธอ อ้อ! จินี่ลืมไป นายจำไม่ชอบเทพนิยาย เพราะไม่เชื่อว่ามันมีอยู่จริง”

“คุณรู้ได้อย่างไร”

“ไม่มีเรื่องไหนของนายจำที่จินี่ไม่รู้หรอก จินี่ทำการบ้านมาหมดแล้ว”

เขกรีดนิ้วผายมือ หนังสือเล่มหนาจำนวนสามเล่มก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

มะลิสะดุ้งโหยง ก่อนจะทำปากค้างเมื่อเห็นว่าหน้าปกล้วนเป็นรูปของเธอในวัยต่างกัน

“เล่มนี้เป็นชีวิตของนายจำตั้งแต่เกิดจนถึงเข้าขบ เล่มที่สอง อายุสิบขวบถึงสิบเก้า เล่มสาม หนาน้อยและยังไม่จบ เป็นโพรไฟล์ของนายจำตั้งแต่อายุสี่สิบจนถึงปัจจุบัน”

หน้ากระดาษพลิกได้เอง มะลิจึงเห็นรูปตนเองในวัยต่างๆ พร้อมกับข้อความบรรยายประหนึ่งหนังสือชีวประวัติ หลายเหตุการณ์ในนั้นเป็นเรื่องส่วนตัวที่น้อยคนจะรู้ ความหวุ่นหวาดของหญิงสาวเปลี่ยนเป็นความฉุนและอับอาย

“คุณกล้าดียังไงถึงมายุ่งกับชีวิตของฉัน!”

มะลิกระซอกหนังสือทั้งหมดมา แต่พวกมันบินหนีไปรอบๆ และหายวับไป ปล่อยให้หญิงสาวไล่คว้าได้เพียงความว่างเปล่า

“คุณเอามันกลับมาเดี๋ยวนี้ละ นั่นเป็นเรื่องส่วนตัวของฉัน คุณไม่มีสิทธิ์เก็บไว้ เอาคืนมา!”

“จู้ๆ ใจเย็นๆ ก่อนนะจ๊ะ เท่าที่จินี่รู้ นายจำไม่ใช่คนเก๋ียวกราดอย่างนี้ นี่นา ยกเว้นแค่หนเดียวดอนแปดขบ เพื่อนที่โรงเรียนล้อนายจำว่าไม่มีพ่อ นายจำเลยกระโดดกัทหูเขา”

“ตอนนี้ฉันก็จะกระโดดกัทหูคุณด้วย!”

“โอ๊ย! อายๆ จินี่อยู่ข้างนายจำนะจ๊ะ ถ้าจินี่อยู่ด้วยตอนนั้น จินี่นี่แหละจะไปตบปากไอ้คนพุดให้นายจำเลย”

“ไม่ต้องมาตบหัวแล้วลูบหลังเลย!”

“จี่นี่แค่ยกตัวอย่าง จี่นี่ขอโทษ” เจ้ายักษ์ลรอยคว้างหนิเปบนพวดาน
ห้อง

“กลับมาเดี๋ยวนีเลยนะ เก่งจริงก็อย่าหนีสิ!” มะลิตวาดแว๊ดจนหน้า
แดงกำ

“จี่นี่ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นายจำโกรธเลยนะจ๊ะ ให้ตายเถอะ จี่นี่ทำโทษ
ตัวเองก็ได้ อีนี้ปากเสียนักโซ่มัย นีเนาะๆ!” เขาตบปากตนเองสองที และ
ปาดเหงื่อซึ่งหยดลงมาบนพื้นห้องราวกับเทน้ำถึงใหญ่

หญิงสาวกระโดดหลบ กำลังจะดำ น้ำก็แห้งเหือดไปในพริบตา

“นายจำคนสวย จี่นี่ขอโทษ จี่นี่ศึกษาเรื่องนายจำไว้ก็เพื่อมารับใช้
นายจำไงล่ะจ๊ะ นายจำอยากได้พระอะไรก็บอกจี่นี่มาเลยจ๊ะ ขอแค่นายจำ
คนน่ารักหายโกรธ นะจ๊ะๆ” จี่นี่ลรอยต่ำลงมาอยู่เหนือหม้ออมสิน ร่างที่เตย
ใหญ่แทบดับห้องหดเล็กลงกว่าตัวมะลิตครึ่งหนึ่ง

“คุณคิดว่าฉันจะหายโกรธคุณได้ง่ายๆ เหรอ หลังจากที่คุนขุดเรื่อง
พ่อฉันมาลือ แล้วยังสอดรู้เรื่องส่วนตัวฉันอีก” มะลิตถามเสียงแข็ง

“จี่นี่ขอโทษสำหรับเรื่องคุนพ่อของนายจำ จี่นี่ปากเสียนเอง จี่นี่สำนึก
ผิดแล้ว และจะไม่ทำอีกแล้วจ๊ะ นายจำจะทำโทษจี่นี่ยังงี้ก็ได้ จะให้จี่นี่กลับ
ไปขังตัวเองอยู่ในคุกมืดใต้ห้องหม้ออมสินนั่นสักสามสี่ห้าวันก็ได้”

เจ้ายักษ์หดตัวเล็กลงจนขนาดเท่าหม้ออมสิน เขาคุกเข่า เงยหน้ามอง
เธอตาละห้อย น้ำเสียงจ๋อยๆ และสีหน้าเศร้าสลดดูจริงจังจนหญิงสาวอยาก
เชื่อว่าเขารู้สึกผิดจริงๆ อีกทั้งความอยากจู้จุกเห็นของเธอก็มีอิทธิพล
เหนืออารมณ์ขุ่นเคือง

“ฉันเป็นเจ้านายของคุณจริงๆ เหรอ” มะลิตถามเสียงเรียบ

“จริงสิจ๊ะ นายจำเป็นเจ้านายของจี่นี่” เขาพยักหน้าแรงๆ

“แล้วคุณก็เป็น...ยักษ์...ที่มารับใช้ฉัน แบบยักษ์จี่นี่ในเรื่องอาละดิน
กับตะเกียงวิเศษ”

“ถูกต้อง จี่นี่เป็นยักษ์รับใช้ของนายจำ และนายจำสามารถขอพรจาก

“จิ้งนี่ได้สามข้อเหมือนกับที่อาละดินขอจิ้งนี่ของเขา”

“เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นกับฉันได้อย่างไร” มะลิพึมพำ ก่อนจะสบตาเขา
“ทำไมถึงต้องเป็นฉันคะ มันไม่ใช่ความฝันจริงๆ เหรอ”

“นายจำไม่ได้ฝัน เราถูกกำหนดมาให้ได้พบกัน”

“จิ้งนี่คลี่ยิ้ม ไม่มีความทะเล้นในสีหน้า แต่ดูเหมือนรอยยิ้มเมตตา
ปรานีของผู้ใหญ่ที่มอบให้เด็กตัวเล็กๆ หาใช่ยักษ์รับใช้กับเจ้านายไม่”

“พรข้อแรกของนายจำคืออะไร นายจำโปรดบัญชา”

มะลิเลียริมฝีปากที่แห้งผาก สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ในเมื่อ
มันเกิดขึ้นแล้ว เธอจะลองดู

“ฉันอยากได้แฟนคืนมา อยากให้เขากลับมารักฉันเหมือนเดิม”

“โอ๊ะ! ไอ้คนไร้ค่านั่นนะหรอ” จิ้งนี่โวยวาย

“เขาไม่ได้ไร้ค่า เขาเป็นคนดีนะ!” มะลิแหวไส

“ไอ้ทศสรวงมันหลงตัวเอง วันหนึ่งมันก็จะตายเพราะความหลง
ตัวเองแบบนาร์ซิสซัส” จิ้งนี่ทำเสียงขึ้นจมูก

เขาหมายถึงชายหนุ่มในตำนานกรีกโรมันที่หลงรักเงาของตนเองซึ่ง
สะท้อนอยู่ในบ่อน้ำ สุดท้ายก็ต้องตายด้วยความหลงตนเองจนกลายเป็น
ดอกนาร์ซิสซัส

“คุณจะมารู้จักเขาดีกว่าฉันได้อย่างไร”

“จิ้งนี่บอกแล้วว่าทำการบ้านมา”

“หนังสือเล่มนั้นมันเขียนผิดๆ”

“ไม่ผิดหรอก จิ้งนี่ก็ต้องศึกษาไฟล์ของไอ้หมอนั้นด้วยเหมือนกัน
มีหนังสืออีกเป็นสิบเล่มที่เป็นเรเฟอร์เรนซ์แยกมาจากสามเล่มนี้ที่นายจำเห็น
จิ้งนี่ไม่ได้มาเล่นๆ นะจ๊ะ จิ้งนี่มาช่วยนายจำจริงๆ”

“จิ้งนี่คุณก็ต้องช่วยฉันด้วยการทำให้ชกกลับมารักฉันเหมือนเดิมนะสิ”

“แหม มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้นหรอกนะ พรของจิ้งนี่ใช้บังคับใจคน
ไม่ได้” จิ้งนี่กอดอกและสายตึ้งระ

“แล้วคุณจะให้ฉันขอพรทำไม”

“โอ้หมอนั่นไม่ใช่อนาคตของนายจ่าอีกต่อไปแล้ว เขาไม่คู่ควรกะพรวิเศษของจี่นี่”

“แต่คุณบอกว่าฉันเป็นเจ้านายของคุณไม่ใช่เหรอ คุณก็ต้องทำตามที่ฉันสั่งสิ”

“จี่นี่จะไม่ให้นายจ่าตัดสินใจอะไรผิดๆ อีก หน้าทีของจี่นี่คือคืนความสุขให้นายจ่า และความสุขของนายจ่าก็ไม่ใช่ผู้ช่วยคนนั้น”

โอ...เขาน่าจะฆ่าเธอให้ตายเสียเลยดีกว่าจะมาพูดตรงๆ แบบนี้ หัวใจของมะลิเจ็บปวดจนเธอต้องเอามือกุมหน้าอกตนเองไว้ หัวตาร้อนระอุด้วยหยาดน้ำที่เอ่อคลอ

“โอ้ๆ อัยยาร้องให้ไปเลยนะจ๊ะ นายจ่าลองคิดสิ่งอื่นๆ ที่อยากได้อีกสิจ๊ะ”

“ฉันอยากกลับมามีความสุขเหมือนเดิม คุณให้ฉันได้มั๊ย” มะลิเซ็ดน้ำตา

“โอ๊ะโอ เรื่องนี้ก็ได้เหมือนกัน ‘ความสุข’ ไม่ใช่สิ่งทีใครจะได้มาง่ายๆ หรอกนะจ๊ะนายจ่า” เจ้ายักษ์ยกแขนขึ้นปาดเหงื่อเม็ดเป้งที่ผุดขึ้นเป็นหยดน้ำก็ถอนโตๆ บนหน้าผาก

“แต่คุณคือยักษ์จี่นี่ไม่ใช่เหรอคะ พรของคุณต้องช่วยฉันได้สิ”

“จี่นี่ทำไม่ได้จริงๆ”

“คุณเป็นจี่นี่จริงริเปล่าเนี่ย ไม่เห็นจะให้พรอะไรได้สักอย่างเลย”

“โอ้ ใจเย็นๆ นะนายจ่า ตีมืออะไรสักหน่อยตีมั๊ย”

มะลิสะดุ้งเมื่อจี่นี่เสกถาดบรรจุชุดน้ำชากระเบื้องอย่างดี เธออุทานเมื่อกาน้ำชาลอยขึ้น รินชาลงในถ้วยด้วยตัวมันเอง

“ซาคาโมมายล์ผสมมินต์ ช่วยให้ผ่อนคลายและหลับง่ายขึ้น นายจ่านอนไม่หลับมาหลายวันแล้วไม่ใช่เหรอ ตีมือเสียหน่อยเถอะนะ” จี่นี่ยื่นถ้วยชาให้

“ไม่เอาหรอก ถ้าเกิดขาในถั่วกลายเป็นหนอนไปศพแบบในหนังสือ
ฉันจะทำยังไง” มะลิย่นจมูก

“นี่ไม่ใช่ผี นายจำว่าอย่างนี้ เสียสถาบันยักษ์หมด นี่เป็นหน้าชาอย่าง
ดี นายจำดีแล้วนอนพักเสีย อะไรที่ไม่สบายใจก็ทิ้งมันไปก่อน พรุ่งนี้ค่อย
เริ่มต้นใหม่” เจ้ายักษ์คะยั้นคะยอ

หญิงสาวล้งเล แต่ก็ยอมรับมาถือไว้ และเอ่ยอย่างเศร้าสร้อย

“ยังงั้นก็นอนไม่หลับหรอก ในเมื่อไม่มีที่ซอกอีกแล้ว ไม่มีความสุข
เหลืออยู่ในชีวิตของฉันอีกแล้ว”

“ความสุขอยู่รอบตัวนายตลอดเวลาที่นั่นแหละ พี่สาว หลาน มิตร
สหาย ลูกศิษย์ โยคะ หรือแม้แต่ไอ้หมาปากเปราะตัวนั้น ก็คือความสุขของ
นายจำ แต่ความสุขที่เหนือไปกว่านั้น คือความสุขที่ทุกคนต้องสร้างด้วย
ตัวเอง แม้ไม่เหลือใครในชีวิตอีกเลยนายจำก็จะมีมีความสุข การดำรงชีวิต
อย่างมีความสุขเป็นศิลปะชั้นสูงที่มนุษย์ต้องใช้เวลาศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง
นะนายจำ”

จู่ๆ หนึ่งตาของมะลิก็หนักอึ้ง เธอฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง หญิงสาว
ยกมือขึ้นปิดปากหา

“พักผ่อนนะจ๊ะ เรื่องศิลปะของการสร้างความสุข นี่จะเป็นเทรน-
เนอร์ให้เอง”

มะลิวงงจนโง่ศีรษะไม่ขึ้น เธอจึงซบหน้าลงบนหมอน แล้วหลับตา

“ในวันหน้านายจำจะมีความสุขได้ด้วยตัวเองแน่ๆ จินนี่มั่นใจ แต่ถึง
อย่างไรนายจำก็ต้องมีคนมาดูแล เรื่องนี้จินนี่จะจัดการให้เอง”

“ไม่เอาหรอก ฉันต้องการแค่ทัชคนเดียว” มะลิขมำ

“นายจำจะได้เจอคนที่ดีกว่านั้น จินนี่จะให้พรข้อนี้เป็นของแถม”

“ฉันไม่ยกยอได้”

“ต้องได้ดี เขาคนนั้นก็จำเป็นต้องมีผู้หญิงดีๆ อย่างนายจำไปดูแล
เหมือนกัน พวกคุณสองคนจะได้พบความสุข...”

เสียงของจีนี่ดังแว่วมาในความง่วงงุนของเธอ ถ้อยคำสุดท้ายที่มะลิ
ได้ยินเป็นเสียงที่แผ่วเบาราวกับเจ้ายักษ์รำพันกับตัวของมันเอง
“...และจีนี่ก็จะมีความสุขด้วยเหมือนกัน”

๓

เมื่อคืนเธอคงฝันไป

มะลิกุมพวงมาลัยรถยนต์ไว้หลวมๆ เหม่อมองท้ายรถคันหน้าซึ่งจอดนิ่งอยู่กับที่มารู้อย่างหนึ่งแล้ว เนื่องจากการจราจรในยามเช้าติดขัด หญิงสาวลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนหลังที่สาวสองคนออกจากห้อง เธอเจอยักษ์จี่นี่ออกมาจากกระปุกหมูออมสินและตกใจมาก แต่หลังจากดื่มน้ำชาที่เขาเสกมาให้ เธอก็หลับสนิทรวดเดียวตลอดคืน แล้วตื่นขึ้นมาตอนหาฬิกาปลุกในยามเช้า

สิ่งแรกที่มะลิทำหลังนอนคิดทบทวนคือมองหากระปุกออมสิน มันตั้งอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ ไม่มีแว่วว่าจะมียักษ์จี่นี่ออกมา หญิงสาวทดลองใช้ผ้าถูแรงๆ ที่ตัวเจ้าหมูแบบเมื่อคืน ไม่มียักษ์โผล่ออกมา จึงสรุปได้ว่าเธอฝันไป ซึ่งก็แน่นอนอยู่แล้ว จะมีจี่นี่อยู่ในโลกแห่งความจริงได้อย่างไร แถมยังเป็นยักษ์ซึ่งออกมาจากกระปุกออมสินรูปหมูบินหน้าตาโง่งๆ เสียด้วย

มะลียิ้มโล่งอก ขบขันตัวเองที่ฝันลอะเลี๊ยน อย่างน้อยในช่วงเวลา

เลวร้าย เธอก็ยังมีเรื่องชวนหัวมาช่วยผ่อนคลายความเครียด

ไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว รถคันหน้าเคลื่อนตัว มะลิเปลี่ยน
เกียร์ ปลอ่ยให้รถแล่น

“นายจำยิ้มสวยจัง จีนี่คือใจที่เห็นนายจำยิ้ม”

มะลิสะดุ้งสุดตัว เมื่อเธอหันไปมองเบาะที่นั่งข้างกาย เจ้ายักษ์ตัวโต
มานั่งอยู่ตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

“ระวัง!”

มะลิมองตามปลายนิ้วชี้ของเขา ใจหายวาบเมื่อเห็นรถคันหน้าเบรก
หญิงสาวจึงเหยียบเบรกดังเอี้ยตจนหน้าแทบจะฆ่า รถหยุดกึก เหยียดนิมิตการ
ชนท้ายรถคันหน้าไปเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด

“จีนี่!”

“อยู่ใกล้แค่นี้ไม่ต้องตะโกนก็ได้”

“แต่...จีนี่!”

“อะไรอีกนายจำ” ยักษ์เล็กคิ้วมอมมา นัยน์ตาแพรวพราวขบขัน ร่า
โหงวโตของเขาทำให้รถที่เล็กอยู่แล้วแคบลงไปอีก คีระชะของเขาติดเพดาน
จนต้องก้มหัวเลยที่เดียว

มะลิขี้ตา หยิกแขนตนเอง สูดปากด้วยความเจ็บ

“อูย...ฉันไม่ได้ฝืนไปหรอกเธอ”

“นายจำอยากทดสอบด้วยอะไรที่เจ็บกว่านั้นไหม จะได้ชัวร์ว่าไม่ได้
ฝืนไป” จีนี่เสกเข็มเย็บผ้าแหลมเพ็ยวขึ้นมาเล่มหนึ่ง ปลายเข็มสะท้อน
แสงแดดจนเป็นประกายวิบวับ

“ไม่ต้อง” มะลิส่ายหัวตึก ถดกายหนีไปซิดประตูด

“นายจำเชื่อรึยังว่าไม่ได้ฝืน” เจ้ายักษ์ยิ้มเผล่

มะลิกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะทำหน้าขู่ แล้วถามเสียงสั้น

“คุณออกมาจากกระปุกออมสินได้อย่างไร คุณควรจะอยู่ในนั่นตลอด
เวลาไม่ใช่เธอ” ตอนที่มะลิออกมาจากห้องนอน กระปุกออมสินก็ยังเด่น

ส่งอยู่บนโต๊ะทำงานเลยนี่นา

“จี้นี่จะออกไปไหนก็ได้ตามที่นายจำไป เพราะจี้นี่ถูกผูกติดไว้กับนายจำ กระปุกออมสินเป็นแค่อายุอ้ายเท่านั้น ก็เหมือนกับนายจำมีบ้านให้กลับ จี้นี่ก็มีกระปุกออมสินเป็นบ้าน”

ไม่รู้ทำไมมะลิจึงคล้อยคล้ายคลลว่าเห็นร่องรอยของความขมขื่นในดวงตาของเขา

“หมายความว่า คุณจะต้องตามฉันไปตลอดเลยเธอ” มะลิถามเสียงหลง

“แหงละ จี้นี่จะต้องอยู่กับนายจำไปจนกว่าภารกิจจะเสร็จสิ้น และนายจำขอพรครบทั้งสามประการแล้ว”

“ภารกิจอะไร”

“ภารกิจส่วนตัวของจี้นี่ เป็นความลับนะ” จี้นี่ป้องปากกระซิบ

“แต่มันเกี่ยวกับฉันด้วยนี่”

“อย่าระแวงไปเลย มันจะดีสำหรับนายจำแน่นอน” เขายักคิ้วให้

“ดีสำหรับคนคนหนึ่ง อาจไม่ดีสำหรับอีกคนก็ได้”

“แต่ดีของจี้นี่ ย่อมหมายถึงดีสำหรับนายจำ วันหนึ่งนายจำจะขอบคุณที่เบี่ยงเบนส่งจี้นี่มา นี่จี้นี่เองที่ยังตื่นเต้นเลยนะที่ได้มารับใช้นายจำ ออกจาจะบันดาลตามพรสามข้อใจจะขาดแล้ว” เขาถูมือไปมา

“ฉันไม่เห็นตื่นเต้นเลย ขอพรอะไรก็ได้สักอย่าง พรที่คุณควรให้ฉันก็คือ ไปซะ อย่ามายุ่งกับฉันอีก กลับบ้านไปนี่ฉันจะเอาไอ้กระปุกหมูหน้าโง่ฉันไปทิ้ง” มะลิขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ต่อให้นายจำทิ้งกระปุกออมสิน จี้นี่ก็ยังคงผูกติดกับนายจำอยู่ดี นายจำเป็นคนเรียกจี้นี่ออกมาเองด้วยการถูกระปุกนี่นา”

“เมื่อเข้าฉันก็ถูกระปุก ไม่เห็นคุณจะทำออกมาเลยนี่”

“แหม...จี้นี่ก็ต้องพักผ่อนบ้างนะ มันยังเข้าอยู่เลย นอนต่อนิดๆ หน่อยๆ ไม่เป็นไรหรอก เหมือนที่นายจำเองก็กดปุ่มเลื่อนเวลาปลุกของ

นาฬิกาทุกห้านาทีนั่นแหละ”

“แล้วถ้าฉันขอพรให้จบบๆ ไปละ คุณจะไปไหม พรข้อที่หนึ่งฉันอยาก
ได้กาแฟ เอออเมริกาโน่ร้อนนะ”

“นั่นมันง่ายไป เขาไม่นับว่าเป็นพรหรอก” จินนี่ทำเสียงดังจ๊กจ๊กใน
ปาก เสกกาแฟมาถ้วยหนึ่งซึ่งร้อนจนควั่นหูย

“นี่จะ อเมริกาโน่ร้อนสำหรับนายจ๋า”

“นั่นมันประชด” มะลิทำหน้าบึ้ง

“จिनนี่รู้ แต่ก็เอาไปเถอะ”

หญิงสาวรับกาแฟมาจิบ ถ้วยกาแฟลอยออกจากมือได้เอง และ
ทรงตัวอยู่กลางอากาศรอให้เธอดื่มเมื่อใดก็ได้ที่ต้องการ

“นี่ไม่นับว่าเป็นพรนะ พรเป็นเรื่องที่จริงจังกว่ำนั่น นายจ๋าอยากได้อะไรล่ะ”

“ฉันอยากได้ที่พักกลับมา อยากได้ความสุข แต่คุณไม่ยอมให้ฉัน”

“ขอโทษ การบังคับใจคนเป็นเรื่องที่เกินความสามารถของจिनนี่ ขณะที่
ความสุขเป็นสิ่งที่นายจ๋าต้องสร้างขึ้นมาเอง จินนี่เคยบอกแล้ว”

“หี! เห็นไหม คุณช่วยอะไรฉันไม่ได้สักอย่าง”

มะลิบ่น บังคับรถยนต์ให้แล่นตามยานพาหนะคันหน้าไปอย่าง
เซื่องช้า ก่อนจะจอดนิ่งเมื่อไฟเปลี่ยนเป็นสีแดงทั้งที่เธอยังไม่พ้นสี่แยกซึ่ง
ขึ้นชื่อว่ามีจราจรเลวร้าย

“โอย! ดิดเทิงก็อยู่แยกนี้มาชาติหนึ่งแล้ว ฉันขอพรให้รถเล่นฉิวไป
ถึงสตูดิโอ ใดๆ ได้ไหม”

ถ้วยกาแฟลอยมาจ่อตรงริมฝีปากเธอเหมือนต้องการให้ดื่มมันเป็น
การสงบปาก มะลิจิบมันพร้อมกับค้อนจนตาคว่ำ

“เรื่องแค่นั้นไม่ควรค่าแก่พรของจिनนี่เลย”

จिनนี่ส่ายหัว แต่ก็ยอมขืนนิ้วไปยังท้องถนน ประกายสีทองระยิบระยับ
ลอยออกจากปลายนิ้ว รดจากเลนอื่นๆ ชะลอลตัวและจอดนิ่งหลังเส้นบนพื้น

ถนน ไฟจราจรในเลนของเธอเปลี่ยนเป็นสีเหลือง และเขี้ยวอย่างว่องไวจนน่าทึ่ง

“สุดยอดเลย!” มะลิทำตาโต รีบบังคับรถให้เล่นผ่านสี่แยก ตามโดยไม่หันไปมองหน้าเพื่อนร่วมทาง “หมดไปหนึ่ง เหลือพรอีกแค่สองข้อแล้ว ใช้มั๊ย”

“เหลือสามข้อเหมือนเดิมนั่นแหละ เมื่อกี้จี้ไม่นับ”

“อ้าว! แล้วเมื่อไหร่มันจะจบเสียทีล่ะคุณ” มะลิโวยวาย

“นายจ่านี่แปลกนะ ถ้าเป็นคนอื่นมาเจอจี้เนี่ย เขาคงขอพรจนไม่ไหวตัวไม่ไหวแล้ว อย่างเช่นขอให้รวย ขอให้ถูกรวย ขอให้มั่งคั่ง ขอให้เป็นนั่น ขอให้ เป็นนี่ บางคนก็อยากยืดเวลาให้จี้เนี่ยอยู่กับเขานานที่สุด จะได้ขอพรให้คุ้ม มีหลายคนถึงกับนั่งคิดคำนวณว่าจะขออะไร ให้ได้ประโยชน์สูงสุดเลยละ ตรงข้ามกับนายจ่าที่ขอส่งเดชให้จบๆ ไป”

“ก็คุณนั่นแหละไม่ยอมให้พรที่ฉันอยากได้”

“พรข้อแรกไม่ตอบใจทียในชีวิตของนายจ่า และอีกข้อก็เกินความสามารถของจี้เนี่ย นายจ่าลองคิดดูดีๆ นะ ไม่ใช่คนทุกคนหรอกที่จะได้เจอจี้เนี่ย คนที่ถูกเลือกจะต้องเป็นคนที่มีเบื้องบนคัดสรรมาแล้วเท่านั้นว่าควรค่าต่อการช่วยเหลือ แต่นายจ่ากลับไม่เห็นค่าของจี้เนี่ยเอาเสียเลย...น่าเสียดาย” เจ้ายักษ์ทอดถอนใจ “ไม่เป็นไรๆ จี้เนี่ยจะให้เวลานายจ่าได้ใคร่ครวญต่อไป จี้เนี่ยจะรอ”

มะลิทำเสียงที่ขื่นจมูก หมั่นไล่เจ้ายักษ์ที่ทำมาเป็นเทศนาราวกับเธอเป็นเด็กกอมมือโง่งง ก่อนเลี้ยวรถเข้าสู่เส้นทางสายหลักซึ่งมุ่งไปยังห้างสรรพสินค้าอันเป็นที่ตั้งของสตูดิโอโยคะ

“ฉันก็ไม่เข้าใจอยู่ดี ทำไมต้องเป็นฉันคะ” มะลิถามหลังจากเงียบไปนาน

“ทำไมนายจ่าถึงเป็นผู้ถูกเลือกให้มาพบกับจี้เนี่ยะเธอจ๊ะ”

“ค่ะ...ทำไม”

“วันหนึ่งนายจ๋าจะได้รู้เอง”

หญิงสาวเหลือบตามองเขา ชมวดคิ้วเมื่อเห็นรอยยิ้มอย่างมีเลศนัยของเจ้ายักษ์ เขาขยิบตาให้ ผินหน้าไปทางหน้าต่าง ผิวปากเป็นเพลงโดยไม่สนใจเธออีก

มะลิทำหน้าที่มูย เธอว่าตัวเองไซคร้ายมากกว่าที่เป็นผู้ถูกเลือกจากเมืองบน...เมืองบนไหนก็ไม่รู้

หญิงสาวพ่นลมหายใจแรงๆ พุ่มความสนใจให้แก่การขับรถเข้าห้างสรรพสินค้าใหญ่ยักษ์ใจกลางเมือง ตามปกติเธอเลือกที่จะนั่งรถไฟฟ้ามาเนื่องจากสะดวกกว่า แต่วันนี้มะลิขับรถ เพราะต้องไปรับหลานชายที่โรงเรียนแทนกันเกราซึ่งติดงาน

เธอวนหาที่จอด แม้จะเป็นตอนเช้าซึ่งห้างยังไม่เปิด แต่ที่จอดในชั้นล่างๆ ก็เริ่มเต็มแล้ว เพราะมีรถของพนักงานจากหลายบริษัทซึ่งมาเข้าชั้นบนของห้างทำเป็นออฟฟิศ

“ตรงนั้นว่าง จอดเลยๆ” จึงชี้ไปทางที่จอดรถทางขวามือติดประตูทางเข้าห้าง

ถึงไม่ชอบจិនี่ แต่มะลิก็เริ่มเห็นข้อดีเล็กๆ น้อยๆ ของเขา เธอจอดรถเข้าช่องอย่างเรียบร้อย ดับเครื่องยนต์ ยังไม่ทันเอื้อมมือไปหยิบยามเขกสีสันฉูดฉาดใบแก่ง มันก็ลอยมาที่มือด้วยตนเอง ตามด้วยถุงผ้าดิบพิมพ์ข้อความว่า ‘May contain yoga clothes’ ซึ่งเธอใช้ใส่เสื้อผ้าที่จะเปลี่ยนหลังสอนโยคะเสร็จ

มะลิชะงัก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า เป็นฝีมือของเจ้ายักษ์อีกเช่นเคย หญิงสาวกัดฟันกล่าวขอใจ เขายิ้มกว้างรับ ลอยผ่านประตูออกมาจากรถ มะลิลังเกตว่าเจ้ายักษ์มีเท้าเหมือนคนปกติ เพียงแต่ไม่ได้ยืนอยู่บนพื้น เขาลอยตามเธอมา

“นี่คุณจะไปด้วยเหรอ” มะลิหรีตามอง

“แหงสิจ๊ะนายจ๋า เราถูกผูกติดกันไว้เนี่ย อย่าลืมนสิ”

“แล้วถ้าฉันเข้าห้องน้ำล่ะ” มะลิทำหน้าบึ้ง

“เหมม จินี่รู้หรือก่อนว่าอะไรเหมาะ หรือไม่เหมาะ”

“แน่นอน”

“สัญญาเลย” เจ้ายักษ์ยื่นยันหนักแน่น

มะลิก้าวเดินต่อ แต่ก็ต้องหยุดชะงักเมื่อนึกอะไรไปได้

“คนอื่นจะเห็นคุณมั๊ย” เธอเหลียวไปรอบๆ ดูว่ามีผู้คนอยู่แถวนี้หรือไม่

“ไม่ มีแค่ชายจำคนเดียวเท่านั้นที่มองเห็นจินี่” เขามยิ้ม

“แปลว่าถ้าใครมาเห็นฉันคุยกับคุณอย่างนี้ เขาก็จะคิดว่าฉันเป็นบ้า พุดคนเดียววันหรือ”

“อาจเป็นไปได้” จินี่กล่าวด้วยเสียงกลัวหัวเราะ

“งั้นคุณก็ควรจะหายตัวไปสิ”

“ก็ได้อ่ะ ถ้านายจำเป็นต้องการใช้จินี่ก็แค่เรียก จินี่จะมาทันที” พุดจบ เจ้ายักษ์ก็หายวับไป

มะลิค่อยโล่งอก แต่เธอยังไม่ทันได้เดินออกไปไหนพนักงานรักษาความปลอดภัยของห้างก็วิ่งกระหืดกระหอบมาพร้อมกับโบกไม้โบกมือ

“คุณผู้หญิงครับ ตรงนี้จอดไม่ได้ เป็นที่ของผู้บริหารระดับสูงครับ”

“อ้าว! แต่ไม่มีป้ายอะไรบอกไว้เลยนี่คะ”

“มีสิครับ”

เขาชี้ไปยังขอบปูนกันที่จอดรถซึ่งอยู่ด้านหลังสุดติดกับท้ายรถ ก่อนจะหนีวหนีว

“เฮ้ย! หายไปไหน”

รปภ. ก้มๆ เงยๆ ค้นหาป้ายพลาสติกกระเบื้องเขียนรถ ปราบกฏว่ามันนอนสงบนิ่งอยู่ใต้ท้องรถอีกคันซึ่งจอดอยู่ติดกัน

“หล่นได้ไงวะ” รปภ. เกาหัวแกรกๆ

หางตาของมะลิแลเห็นจินี่โผล่มาปิดปากหัวเราะอยู่แถวนั้น ชวนให้

น่าสะกิดใจ

รถยนต์หรูหราคันหนึ่งแล่นปราดมาหยุดหน้ารถของเธอ รมภ. อุทาน
สีหน้าเหมือนจะหวาดหัวัน

“ช่วยแล้ว”

แม่เสียงของเขาค่อนข้างเบา แต่มะลิก็ได้ยิน รมภ. ตะเบะให้ผู้ชายที่
ลดกระจกข้างคนขับลงมา

“ท่านประธาน” ยิ้มของ รมภ. แห้งเหี่ยวราวกับคนที่ทำความผิดแล้ว
ถูกจับได้

มะลิจ้องมองผู้ชายในรถยนต์คันหรู เขาน่าจะมีอายุประมาณสามสิบ
ถึงสามสิบห้าปี ใบหน้าคมเข้ม ผิวคล้ำแดด ตัดผมทรงสั้น ดวงตา
คมกริบ ริมฝีปากบางเฉียบดูเหมือนคนเจ้าระเบียบและเฉียบขาด ดูอย่าง
สายตาก็ตัวตมาทางเธอตอนนี้สิ ดูราวกับเธอทำอะไรผิด

“ขอประทานโทษครับ คือ...เอ๋อ...พอดีว่า...คุณผู้หญิงมาจอดรถ
ตรงนี้ ผมกำลังจะให้เธอเลื่อนรถครับท่าน”

ได้ยินคำพูดของ รมภ. แล้ว มะลิรีบปกป้องสิทธิ์ของตนเองทันที

“ฉันไม่ทราบนี่คะว่าที่นี่เป็นที่จอดรถของผู้บริหาร บ้ายมันหลุด ตก
กระเด็นไปใต้ท้องรถคันนั้น”

หญิงสาวบึ้งปากไปทางรถยนต์ซึ่งจอดอยู่ติดกัน ผู้ชายหน้าดูมอง
ตาม ขณะที่พนักงานรักษาความปลอดภัยมีสีหน้าเฉือนลง เพราะบ้ายในมือ
เป็นหลักฐานชั้นดี

“คะ...คือ...ผมไม่ทราบว่ามันหลุดได้ยังไงครับ ผมจะรีบติดมันกลับ
ไปเดี๋ยวนี้แหละครับ...เอ๋อ...แล้วคุณผู้หญิง...” เขาหันมาทางเธอด้วยสีหน้า
ซีดเซียวคล้ายจะเป็นลม

“คุณจะให้ฉันเลื่อนรถใหม่้ย” มะลิเริ่มสงสาร

“ไม่ต้องครับ”

น้ำเสียงเฉียบขาดดังมาจากคนที่อยู่ในรถ ผู้ชายหน้าดูจ้องมานิ่งๆ

“คุณเป็นลูกค้าของเรา ผมจะไปหาที่จอดใหม่เอง ขอโทษแทนพนักงานของผมด้วย”

เขาไม่พูดเปล่า แต่คอมพิวเตอร์ให้เธอ มะลิไม่รู้ว่าเขาเป็นประธานบริษัทอะไรในตึกนี้ แต่อย่างน้อย ‘ท่านประธาน’ ก็มีจิตสำนึกของคนทำงานบริการ มะลิจึงยิ้มสุภาพตอบไป

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอบคุณนะคะ”

“ขอโทษคุณผู้หญิงด้วย” ชายหนุ่มสั่ง รปภ. ซึ่งรีบทำตามเจ้านายทันที

“ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

คนหน้าดูขยับริมฝีปากเล็กน้อยคล้ายเขาพยายามจะยิ้ม ก่อนที่เขาจะปิดกระจก และขับรถออกไปโดยมีพนักงานรักษาความปลอดภัยวิ่งตาม

“เขาเป็นคนดีใช้ได้ นายจ๋าว่ามั๊ย ผู้บริหารที่ดีต้องมีเซอร์วิสมายด์อย่างนี้แหละ”

เสียงซึ่งดังขึ้นข้างตัวทำให้มะลิสะดุ้งโหยง

“จึนี่!”

เจ้ายักษ์ไม่ได้มองเธอ เขามองเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่ออกมาจากรถหรู ซึ่งได้ที่จอดไม่ไกลจากบริเวณนั้น

“หล่อเนอะ”

จึนี่ทอดถอนใจ สายตาแสดงความชื่นชมอย่างไม่ปิดบัง และเหมือนจะมีความภูมิใจฉายชัดอยู่ในนั้นเสียด้วย

อย่าบอกนะว่าจึนี่ชอบผู้ชายด้วยกันเหมือนนอริกซ์ มะลิเลิกคิ้วขึ้นมองท่าทางปลาบปลื้มของเจ้ายักษ์ เธอเบนสายตากลับไปยังผู้ชายหน้าดูเพื่อดูให้ชัดๆ ว่าเขาหล่อขนาดนั้นเชียวหรือ

ท่านประธานหนุ่มมองเธออยู่ก่อนแล้ว

มะลิสะดุ้งเมื่อสบตาดูๆ คูนั่น เธอกระชับกระเป่าสะพาย รีบก้มหน้า

เดินเข้าไปในห้างสรรพสินค้า

ไม่รู้ว่าจะอุปทานหรือไม่ที่หญิงสาวยังคงรู้สึกว่าจะ ดวงตาเข้มคมยังมอง
ตามมา

แต่ที่แน่ๆ เธอได้ยินเสียงหัวเราะของจิ้งนี่ดังลอยลมมาจากข้างหลัง



มะลิชำเลื่องมองเจ้ายักษ์ซึ่งลอยปราดไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ด้วย
ท่าทางตื่นตาตื่นใจ

หัวห้างสรรพสินค้าได้รับการตกแต่งให้เข้ากับเทศกาลวาเลนไทน์ซึ่ง
จะมาถึงในอีกไม่กี่วันนี้ บนเพดานจึงมีหัวใจสีแดงและชมพูร้อยเป็นเส้นยาว
ติดๆ กันจนละลานตา แทรกด้วยตุ๊กตากลามเทพน้อย ขณะที่ตามทางเดินมี
ซุ้มดอกกุหลาบ หัวใจ และกลามเทพซึ่งจัดให้สอดคล้องกันกับการตกแต่งบน
เพดาน

ยิ่งเห็นบรรยากาศวันแห่งความรัก หญิงสาวก็ยิ่งปวดแปลบที่หัวใจ
เธอเดินผ่านลานกว้างกลางห้างซึ่งมีการจัดแสดงซุ้มลูกโป่งแฟนซี มีการนำ
ลูกโป่งมาเรียงต่อกันเป็นรูปต่างๆ อย่างน่าทึ่ง

มะลิไม่รู้สึกลึ่กึ่กึ่ หญิงสาวก็ตรึมฝีปากด้วยความขอกแสดง เธอเคย
รอคอยวันวาเลนไทน์ เคยรักการตกแต่งห้างตามเทศกาลต่างๆ ทว่าตอนนี้
เธอเกลียดมัน

วันแห่งความรักไม่มีความสำคัญอีกแล้ว ความรักได้หลุดลอยไป

ตลอดกาล และเธอก็อยากร้องไห้ขึ้นมาใหม่

“ฮัลโหล มาย วันเดอร์แลนด์ ดินแดนแห่งความฝัน แต่มันเป็นความจริง!”

น้ำเสียงตื่นเต้นของจินี่เรียกหญิงสาวให้แหงนมองตามไปยังชั้นลอยของห้างสรรพสินค้า ซึ่งมีสวนสนุก ‘วันเดอร์แลนด์’ ก่อตั้งขึ้นพร้อมกับการสร้างห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ตั้งแต่ตอนที่มะลิยังไม่เกิด มันผ่านการบูรณะปรับปรุงอยู่เรื่อยๆ ทำให้วันเดอร์แลนด์ยังเป็นสวนสนุกใจกลางกรุงที่ครองใจคนทุกรุ่น รวมถึงชาวต่างชาติ

“ว้าว! น่ารักจังเลย”

เจ้ายักษ์บินหวัดเฉวียนจากริมชั้นสวนสนุกมายังเพดานเหนือลานแสดงลูกโป่ง เขาลอยวนอยู่รอบลูกโป่งสีแดงซึ่งเรียงต่อกันเป็นตัวกามเทพน้อยเหนียวคันทู พร้อมจะยิงศรรักให้ปักอกหนุ่มสาวสักคู่หนึ่ง รอบๆ มีลูกโป่งสีชมพูเรียงเป็นกรอบหัวใจขนาดยักษ์ ด้านบนซ้ายของหัวใจมีหากลูกรทำจากลูกโป่งสีขาวโผล่ออกมา ขณะที่หัวลูกรศรแหลมๆ พุ่งลงมาตรงด้านล่างทางขวามือของหัวใจ

มะลิเบะปาก เชิดหน้าเดินต่อพร้อมทั้งคิดอย่างคับแค้นใจว่า หากกามเทพมีจริง เธอก็อยากต่อว่าเขาว่าเหตุใดจึงกลั่นแกล้งให้เธอหลงรัก หัตสรวง แล้วก็ถูกชายหนุ่มหักอกอย่างน่าซึ้งใจที่สุด

ถ้าได้เจอกามเทพตัวเป็นๆ มะลิสัญญาว่าจะหักคันทูศรบ้าง นั่นด้วยมือของตัวเอง และเด็ดปีกกามเทพทิ้ง ไม่ให้มายุ่งกับหัวใจของเธออีกเลย!

หญิงสาวเร่งฝีเท้า มุ่งหน้าไปยังสตูดิโอโยคะที่เธอทำงาน เพื่อจะได้ไม่ต้องทนเห็นเจ้ากามเทพตัวร้ายนั้นอีก แต่ทันทีที่เธอเดินไปถึงสตูดิโอ ดวงตากกลมแป๋ของกามเทพในภาพการ์ตูนบนบานประตูกระจกก็จ้องเป็งมาที่เธอ

“ยี้! อะไรก็ควิปิดๆ น่ารำคาญ”

“พาลนี่นา” เสียงกั๊กหัวเราะของจินี่ดังขึ้นจากข้างหลัง

มะลิสะดุ้ง “อย่าโผล่มาแบบนี้อีกได้มั๊ยจินี่ ฉันทกใจหมด”

“ขวัญอ่อนจริงนะนายจ๋า” จินนี่มึนลื้อ

“คุณมาจากไหนก็กลับไปทางนั้นเลย!”

หญิงสาวแว่ดใส่ จังหวะเดียวกับที่นักเรียนสองคนเดินมาพอดี ทั้งสองหันมองกันเล็กน้อย ก่อนจะจ้องมาที่มะลิด้วยความฉงน

“เอ้อ...ขอโทษค่ะ มะลิไม่ได้ว่าพวกคุณนะค่ะ มะ...เอ่อ...พูดคนเดียว” มะลิกระพุ่มมือไหว้พร้อมกับยิ้มเพื่อนๆ

“ไม่เป็นไรค่ะครู” นักเรียนคนหนึ่งกล่าวพลางมองมาด้วยสายตาแปลกๆ

“ครูมะลิสบายดีไหม๊ยะค่ะ” อีกคนถามด้วยสีหน้าห่วงใย

“สบายดีค่ะ...เอ่อ...เข้าไปข้างในกันเถอะนะค่ะ”

มะลิลุกujukเปิดประตูเชิญนักเรียน ไม่ลืมที่จะขิงตาใส่จินนี่ซึ่งหัวเราะอหายอยู่แถวนั้น

“ไป-ให้-พ้น!” หญิงสาวพูดเสียงลวดโรฟัน

จินนี่หัวเราะและหายวับไป

เจ้ายักษ์ไม่มาปรากฏตัวให้มะลิเห็นอีกเลย หญิงสาวจึงสอนได้อย่างราบรื่นถึงสองคลาสจนเวลาพักกลางวัน เธอออกมารับประทานอาหารกับอภิรักษ์ในร้านอาหารไทยที่อยู่บริเวณชั้นหนึ่ง มองออกไปเห็นถนนใหญ่

“ได้เรื่องแล้วละเธอ” ชายหนุ่มกล่าวพลางตักน้ำยาปักษ์ใต้ราดบนเส้นขนมจีนจนชุ่ม

“เรื่องอะไร” มะลิเต็ดใบแมงลักจากก้านอย่างบรรจง

“ก็เรื่องอีนั่งชะนีปริศนาของไอ้ทศตรวงบ่วงนรกนะลิ” เขาคลุกขนมจีนด้วยท่าทางกระแทกกระทั้นพอๆ กับน้ำเสียง

“เธอรู้แล้วหรือว่าเป็นใคร” หญิงสาวชะงักมือ

“ก็ไม่ใช่หรือก ฉันรู้แล้วว่าหล่อนเป็นพวกไฮโซ แต่จะไฮโซให้ฮั้วแค่นี้เนี่ย ฉันขอเวลาสืบอีกนิดนะ”

“บางทีฉันก็ไม่แน่ใจว่าควรจะรู้ดีรีเปล่า”

มะลิเดินไปแมงลักต่อด้วยท่าทางซังกะตายกว่าเดิม เธอกลัวจะรู้ความจริงว่าผู้หญิงคนนั้นดีเด่นกว่าตนทุกด้าน จึงเอาชนะใจให้ตตรวงและแย่งเขาไปได้ เจ้าหล่อนคงอยู่ในมาตรฐานสูงส่งเดียวกันกับเขานั้นแหละ ซึ่งเธอคงจะด้อยกว่ามาก

“ยายก้านยาวเอ๊ย เราควรจะรู้ไว้ลึยยะว่าใครคือศัตรูของเรา และอิชนะไหนแบบไหนที่อยู่ในมาตรฐาน มอก. ท่าเหวของไอ้ทซ์”

“เขาคงรวยและดังกว่าฉันมั้ง ที่แน่ๆ คงเซิร์ชหาชื่อในอินเทอร์เน็ทได้” มะลิประชด

“ต่อให้ฉันนั้นมันดังกว่าหรือรวยกว่าเธอ มันก็รับความช่วยเหลือเธอไปแล้ว คนอย่างไอ้ทซ์มันไม่รักใคร่จริงหรอก มันรักแต่ตัวของมันเองเท่านั้นแหละ” อภิรักษ์ยิ้มเยาะ ก่อนจะตักขนมจีนเข้าปากคำโต

“มันไม่ช่วยให้มะลิรู้สึกดีขึ้นเลย เธอมองงานขนมจีนอย่างเซื่องซึม

“เฮ้ย ไม่เอา ไม่เศร้าสิ เธอเป็นคนสวยทั้งจิตใจและใบหน้า แม้จะเป็นชะนีไม่มีนม แต่มันถูกทดแทนด้วยจิตใจอันงดงามดังเทพธิดาออโรรามาจตุ ถ้าฉันเป็นผู้ชาย ฉันจะจีบหล่อน อู๊ย! แค่ว่าพูดว่าจะจีบชะนี ฉันนี่ขมปากเลย แต่เอาเป็นว่าในบรรดาชะนีทั้งหมดในโลกนี้ เธอคือชะนีที่ฉันเลือกแล้วว่าคู่ควรกับฉัน ถ้าฉันเป็นผู้ชาย”

“ขอบใจ”

“อู๊ย! ทำหน้าดีใจหน่อยลึยยะ ฉันอุตส่าห์ลดตัวลงมาจิ้นกับหล่อนเลยนะยะ”

เสียงฮือฮาดังขึ้นจากข้างนอกร้าน มีคนมากมายวิ่งกรูผ่านไป

“เอ๊ะ! มีอะไรกันนะ” อภิรักษ์หันมองเล็กลัก

“งานอีเวนต์รีเปล่า”

“ฉันไม่เห็นประกาศว่าจะมีงานอะไรวันนี้เลยนะ”

“เอ...หรือว่า...มีใครมาตายอีก!”

ครูโยคะสาวสบตาเพื่อนพร้อมกับกลืนน้ำลายด้วยความสยดสยอง อภิรกษ์ยกมือขึ้นทาบอก ทำหน้าเหยเก เลี้ยงวีตว้ายของสาวๆ อีกลุ่มที่ตั้งขึ้น ก่อนพวกเธอทั้งหลายจะวิ่งผ่านไป

“ฉันว่ามันมันเป็นกิริยาแสดงความระริกระรี่ของชะนีเวลาเจอผู้ชายงานดีที่พวกหล่อนหมายปองมากกว่านะยะ”

อภิรกษ์พูดไม่ทันขาดคำ หญิงสาวคนหนึ่งก็เอ่ยเรงรัดเพื่อนที่วิ่งอยู่จริงท้าย

“เร็วสิ เดี่ยวพีทซ์ก็หายไปหรอก”

“พีทซ์ไหนวะ ว้าย! อย่าบอกนะว่าไอ้พีทซ์ มอก. ไอ้หมักมาก-ไอ้อวดรวย-ไอ้กล้วยเน่า ฤย!”

“ช่างมันเหอะ”

“ช่างมันไม่ได้ค่ะ เราต้องรู้ว่ามันมากกับใคร และอីชะนีตัวไหนเป็นศัตรูของเรา”

“ฉัน...ไม่อยากจะรู้...”

“แต่ฉันอยากจะรู้ ฉันไปตามเผือกดีกว่า รอดตรงนั้นะ อย่าเพิ่งให้ใครมาเก็บ जानฉันล่ะ เดี่ยวฉันกลับมาใช้ยต่อ”

ชายหนุ่มวิ่งออกไปโดยไม่รอฟังคำคัดค้านจากเธอ แม้อยากจะ แต่หญิงสาวก็ไม่แน่ใจว่าพร้อมเผชิญหน้าทัศนธรวงหรือไม่ จริงอยู่ที่เธอคิดถึงเขาแทบทุกลมหายใจ ทว่ายังทำใจไม่ได้ที่จะเห็นสายตาเย็นชาของคนที่เคยรักกัน

“ดีแล้วที่นายจำไม่ตามไปดู” จินนี่ไหลมานั่งแทนที่เพื่อนรัก

มะลิสะตุงสุดตัว “เอาอีกแล้ว ตกใจหมด!”

“ขอโทษๆ จินนี่ใจร้อนมากไปหน่อย” เขาโบกไม้โบกมือ

หญิงสาวถลึงตาใส่ ไม่มีอารมณ์คุยด้วย เธอกลัวที่จะเจอทัศนธรวง แต่อีกใจก็เริ่มจะคัดค้านว่าอยากเห็นหน้าเขาอีกครั้ง

“ไอ้ที่เขาวิ่งไปดูกันนะ แพนแก่นายจ่าจริงๆ นายจ่าอยากจะรู้ไหมว่าเขา

มากับใคร” จินี่ชะโงกหน้าเข้าไปใกล้

“ไม่ ฉันไม่อยากรู้”

มะลิไม่กล้าขยับปากมากนัก เพราะคนที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ หันมามองอย่างงงงวย ดูจากสีหน้ามีลึบลมคมในของจินี่แล้ว มะลิก็พอจะเดาออกว่า ทัดสรวงมากับใคร มือที่จับช้อนล้อมลั่นสะท้าน

“ปากไม่ตรงกับใจ” จินี่ยิ้มเยาะ

“ฉันไม่อยากรู้จริงๆ” หญิงสาวย้ำเสียงห้วน

“แน่ใจหรือ” เจ้ายักซ์ล่อยหน้าล่อยตา

อภिरักษ์วิ่งกลับมาหนึ่งตรงที่เดิม ช้อนทับเจ้ายักซ์ จนจินี่ต้องลอยขึ้นไปอยู่เหนือศีรษะของเขา

“เธอ...ใช่ไอ้ทซ์จริงๆ ด้วยแหละ เธออยากรู้ไหมว่ามันมากับใคร”

“อะฮ้า อยากรู้ไหมๆ” จินี่ทำเสียงเล็กเสียงน้อยล้อเลียน

“ไม่อยากรู้!” หญิงสาวตะโกน

ทุกคนในร้านหันมามองเป็นตาเดียว ขณะที่อภिरักษ์ผงะ และยกมือทาบอก

“แกไม่อยากรู้ ก็ไม่เห็นต้องมาตวาดฉันเลยนี่ยะ”

“ฉันไม่ได้ตวาดเธอ ฉันพูดกับ...” มะลิตวัดสายตาไปทางจินี่ซึ่งปิดปากหัวเราะอยู่ด้านหลังของอภिरักษ์

“พูดกับใคร” ชายหนุ่มเหลียวหลังมองตามสายตาหญิงสาว

“ฉัน...พูดคนเดียว”

“พูดคนเดียว! นี่แกเสียใจจนเสียสติไปแล้วหรือ ไหวมั้ยยามะ” อภिरักษ์ยื่นหลังมือมาอังหน้าผากของหญิงสาว

“ไหว ฉันยังมีสติครบอยู่เหมือนเดิมแหละ ขอโทษนะเอ๊ะเอ๊ะ”

“ไม่ต้องมาขอโทษฉันหรอก ฉันกลัวเธอเป็นบ้าไปมากกว่า แน่ใจนะว่าเธอโอเคจริงๆ”

“แน่ใจสิ” หญิงสาวพยักหน้า โลงอกที่จินี่หายไปแล้ว

อภีร์ก็จ้องหน้ามะลิอย่างสำรวจใจให้แน่ใจ ก่อนจะก้มหน้าคลุกขนมจีนอีกครั้ง

“จิ้นเรากินต่อเหอะ ขนมจีนอี๊ดหมดแล้วเนี่ย”

“ทักมากับใคร” มะลิลดถามไม่ได้

“เธออย่ารู้เลย ไร้สาระ” เพื่อนรักตักอาหารเข้าปากโดยไม่มองหน้า

“เขามากับแฟนใหม่ใช่ไหม”

ชายหนุ่มสบตาเธอ แล้วถอนหายใจ

“อือ” เขาพยักหน้า

“สวยมั๊ย”

“จิ้นๆ แหละ”

“เขาเป็นใคร”

“ก็...แค่ชะนีนางหนึ่ง จิ้นไม่รู้จักนางหรอก ช่างมันเถอะ เรายีบกินกันดีกว่า แล้วไปดูชุดโยคะกัน เมื่อวานฉันเห็นเขาติดป้ายเซลล์ตั้งสามสิบถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เชียวนะ เราน่าจะสอยมาใส่คู่กันสักชุดสองชุด แล้วไปหาที่ถ่ายรูปเก่าๆ ด้วยกัน ดีมั๊ย ชุดใหม่สีสดใสแล้วจิตใจจะได้สดชื่น เธอก็รู้ นี่ ทางเกงโยคะตัวใหม่คือพลังใจที่แท้ทรู”

เพื่อนรักสาธยายถึงเสื้อผ้าที่เขาเห็นในร้านต่อไปอีกนาน มะลิจึงไม่กล้าถามเขาเรื่องผู้หญิงคนใหม่ของทัตสรวง เพราะคาดว่าคำตอบคงทำให้เธอหดหู่ยิ่งกว่าเดิม

ทางเกงโยคะสวยๆ ช่วยคลายความหดหู่ของมะลิลงได้เล็กน้อย หญิงสาวและเพื่อนรักต่างได้ ‘เครื่องแบบ’ ใหม่ติดมือมาคนละหลายตัว

ทั้งสองเดินผ่านลานจัดแสดงซุ้มลูกโป่งแฟนซี มะลิเบะปากใส่ลูกโป่งที่ทำเป็นรูปกามเทพองค์เดียวกับที่เห็นเมื่อเช้า แล้วمينหน้าไปทางอื่นด้วยความชิงชัง

เสียงฮือฮาดังขึ้นจากกลุ่มคนที่ยืนมุงอะไรสักอย่างอยู่ ส่วนใหญ่เป็น

เสียงของผู้หญิง

“เขามองอะไรกัน” มะลิชะเง้อมอง

“ลูกโป่งแปลกๆ มั้ง เรารีบไปกันเถอะ”

อภีร์กำคว้ามือเธอหมับ ลากให้เดินตามด้วยท่าทางมีพิรุณ มะลิเพ่งมองฝ่ากำแพงมนุษย์ เธอเห็นหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่งยืนอยู่กลางวง

“เร็วสิ” อภีร์จุกมือเธอ

มะลิก้าวตาม แต่หันไฉนนั้นสาวๆ ซึ่งอยู่กลางวงก็พร้อมใจกันประสานเสียง

“พี่ชั๊ตๆ พี่ชั๊ตตาย พี่ชั๊ตไว้ลาย สู้ตายพี่ชั๊ต!”

เธอหยุดทักโดยอัตโนมัติ หันกลับไปมองตรงกลางวงล้อมอีกครั้ง ได้ยินเสียงสบถของอภีร์

เลือดในกายของมะลิแทบจับกันเป็นน้ำแข็งเมื่อเห็นว่าข้างๆ หญิงสาวคนนั้น คือผู้ชายซึ่งเธอรู้จักดี

มะลิก้าวเข้าไปใกล้พวกเขาอย่างลึมตัว ไม่สนใจเสียงห้ามของอภีร์ หญิงสาวหยุดยืนตรงแถวหลังสุดของบรรดาไทยมุง

ทัศนตรงถือกุหลาบสีแดงกำมะหยี่ช่อใหญ่ ซึ่งเขาไม่เคยให้เธอด้วยซ้ำ ด้วยเหตุผลว่ามีราคาแพงและไร้ประโยชน์ ทว่าตอนนี้พระเอกหนุ่มกอดมันไว้ด้วยความทะนุถนอม ดวงตาวานเี่ยมจ้องมองหญิงสาวที่ยืนประจันหน้ากับเขา ก่อนจะคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ยื่นช่อกุหลาบ

“น้องข้าวครับ วันวาเลนไทน์ที่จะมาถึง พี่ติดงาน ทั้งที่อยากอยู่กับน้องข้าวใจจะขาด วันนี้พี่เลยนัดน้องข้าวมาเพื่อจะบอกว่า มาเป็นแฟนกันเถอะนะครับ”

ชายหนุ่มยื่นช่อดอกไม้ให้เจ้าหล่อนท่ามกลางเสียงกรี๊ดของแฟนคลับ เจ้าของชื่อ ‘ข้าว’ ยิ้มอย่างเอียงอาย แต่ยังไม่ยอมรับช่อกุหลาบไป ไทยมุงจึงส่งเสียงเชียร์

“รับเลยๆ”

ทัตสรวมองเจ้าหล่อนด้วยสายตาแว่ววอนอย่างที่มีละเคยเห็นเขาใช้
มองตนเพียงผู้เดียว เธอเจ็บไปทั้งหัวใจประหนึ่งว่ามีใครเอามัดมาเกาะซวก
ตรงกลางอก

หญิงสาวกุมหน้าอกข้างซ้าย น้ำตาเอ่อขึ้น เธอหันหลังหนี ได้ยินเสียง
คนปรบมือและร้องไชโยแสดงความยินดี ไม่ต้องดู มะลิก็รู้ว่าคำตอบของ
ผู้หญิงคนนั้นคืออะไร

เธอวิ่งออกมา แต่ชนเข้ากับใครคนหนึ่งจนตัวเองกระเด็น เกือบ
ล้ม แต่มือแข็งแกร่งมาช่วยจับยึดร่างเธอไว้

ดวงตาคมกริบคู่เดียวกับที่มีมะลิเห็นเมื่อเข้าจ้องมองมา เขาคือท่าน
ประธานหน้าเข้มคนนั้น

“ขอโทษค่ะ” หญิงสาวสะบัดหน้าหนี ไม่ต้องการให้ใครเห็นน้ำตาที่
หยาดไหลลงมาอาบแก้ม

เขาไม่ปล่อย แถมยังโน้มหน้า จ้องเอาๆ มะลิจึงถลึงตาใส่พร้อมกับขึ้น
ตัวออก

วินาทีที่เธอขยับตัว ร่างใหญ่โตของจีนี่ก็ปรากฏขึ้นทางด้านหลังของ
ชายหนุ่ม เขาขยับนิ้วเหมือนตอนที่เสกคาถาอะไรสักอย่าง สีหน้าเต็มไปด้วย
ความเจ้าเล่ห์

มะลีย่นหัวคิ้ว แหงนหน้ามองตามสายตาของจีนี่

กามเทพตัวสีแดงในกรอบลูกโป่งสีชมพูแกว่งไกวลวดสลิงที่ขึงมันไว้
จนขาดฝั่ง กามเทพร่วงลงมาพร้อมศรั้งในมือของเขา!